

K

ALEJDOSZKÓP

ALEIDOSCOPE

Veress Károly: Resonance. Bronze

GOLD & WOOD
PARIS

delta OPTICAL

**A uniquely irresistible optical shoppe,
which will facilitate the latest in fashionable
eyewear and also provide impeccable functionality
with maximal comfort.**

**Collections like: Theo, Zenka, Face & Face,
Alain Mikli, Starck, Lindberg, Gold & Wood,
ic! Berlin and more**

SQUARE ONE MALL - 100 City Centre Drive, Mississauga, ON, L5B 2C9

Tel.: 905-896-4030; Fax: 905-896-4031

FAIRVIEW MALL - 1800 Sheppard Ave. East, Toronto, ON, M2J 5A7

Tel.: 416-491-1115; Fax: 416-491-1146

HILLCREST MALL - 9350 Yonge Str., Richmond Hill, ON, L4C 5G2

Tel.: 905-883-1144; Fax: 905-883-1148

Varga
Gabriella

Önzetlenül

Interjúk

Bűvópatakok
könyvek

A **Bűvópatakok Alapítvány** gondozásában megjelent munkatársunk, Varga Gabriella interjúkötete **Önzetlenül** címmel.

A szerző beszélgetőpartnerei:

Bucz Hunor színházigazgató, Búza Barna szobrászművész, Csernák Árpád színművész, író, lapszerkesztő, Farkas Judit jogász, publicista, Faragó Laura énekművész, Gera Katalin szobrászművész, Heintz Tamás orvos, politikus, Illés Sándor író, Juhász Róza és Oberfrank Pál színművészek, Jámbor János író, Karátson Gábor író, festőművész, Kovács Miklós politikus, Nagy Sári Attila író, Pokorni Zoltán politikus, Pósa Zoltán író, Szita Károly politikus, Kaposvár polgármestere, Tökés László püspök, politikus, Vizy Márton zeneszerző, Zászlós Levente író.

A könyv megrendelhető a 06 30 449 9492 telefonszámon.

A könyvet a vételár és a postaköltség befizetése után postázzuk.

Az Alapítvány címe:

7400 Kaposvár, Somssich Pál u. 11-13, Magyarország

TARTALOM - CONTENTS

Szerkesztői gondolatok	2
Petőfi Sándor: Nemzeti dal - National Song	3
Dancs R.: Ezernyolcszáznegyvennyolc, te csillag...	4
Seres József: Közöttünk volt a fény (Vers)	6
Sík Sándor: Keresztút (Vers)	6
American Indians' Easter Traditions	8
George Szerb: Reed Song for the Dead (Poem) Translation by Frank Veszely	9
Sólyom László Magyar Köztársasági Elnök kanadai látogatása elé	10-11
The Multitalented András Berecz in Toronto	
Berecz András torontói műsora	12
Sinka István - Versek	15
Mese az Igazságról	15
The Tale About Truth	17
Mócsi Ferenc a létezés dolgairól	19
Mócsi Ferenc: Megálmodtalak (Vers)	
I Have Dreamed of You (Transl. by Peter Hargitai)	20
Veress Károly, az örök titkok kutatója	21
Károly Veress - Sculptor	22
Felhívás - Kilyénfalvi Könyvtár	24
Méhes György (1916-2007) - Szikra Ferkó	25
Gyöngyharmat Palkó (Meserészletek)	26
György Méhes: Sparkling Frankie, Pearldew Pauly Translations by Frank Veszely	27
Kaslik L. Ibolya: Köszönet érte...	29
Kisgyörgy Zoltán: A nyolcvanhatodik moldvai út...	30
Miska János: Hungarika intézmények Kanadában	32
Bookshelf - Kati Reкаи's Bookreviews	35

“Zúgjon fel hát a magyar zsolttár,
dúljon a boldog, éji álmokon,
seperjen át a fekete, tarajos és hideg hullámokon
vérkönnyet csepegő fákyák fényeinel...”

Dsida Jenő: Psalmus Hungaricus

Veress Károly: 151. zsolttár

**HIRDESEN A FOLYÓIRATUNKBAN!
A HIRDETÉS MAGÁBAN FOGLALJA
AZ ÉVI ELŐFIZETÉST**

***KALEJDOSZKÓP szó a Pallas Nagy Lexikona
helyesírását követi**

**Kéziratokat és más, közlésre szánt anyagot csak elektronikus
postán fogadunk el.**

A folyóiratban megjelenő írások tartalmáért kizárólag
a szerzők felelősek.

We accept manuscripts, pictures, etc. by e-mail only.
The opinion expressed in this publication are
not necessarily those of the publisher.

KALEJDOSZKÓP - KALEIDOSCOPE

ISSN 1480-5499

Megjelenik kéthavonta - Published bimonthly

Előfizetés - Subscription in Canada: CA\$39.95/ year

Foreign: US\$50.00/ year

Publisher: Kaleidoscope Publishing

Telch György, Elnök - George Telch, President

Telch-Dancs Rózsa, Főszerkesztő - Editor-in-Chief

Nik Networks, Technikai Tanácsadó

Ali Kalbali, Technical Support

Révész Kató - Kató Révész, Terjesztés - Subscription

Elérhetőség - Address: 122 Silas Hill Drive

Toronto, On, M2J 2X9, Canada

Tel.: 416-491-4631; Fax: 416-491-9661

E-mail: rosacae@hotmail.com

Copyright © Kaleidoscope Publishing

*No part of this publication may be reproduced
by electronic means, photocopying or otherwise,
without written permission from the publisher,
excepting brief quotes for the purpose of review.*

SZERKESZTŐI GONDOLATOK

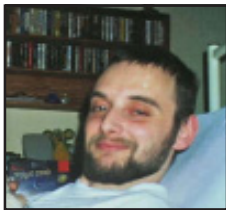
Tavasza van, reményt fakasztó, megújulást, szerelmet, szeretetet ígérő tavasz.

Húsvét van, amikor azt ünnepeljük, hogy a Megváltó értünk is feltámadott halottaiból. Jézus Krisztus áldozatvállalását csak úgy hálálhatjuk meg, ha mi is áldozatot vállalunk a szenvedő, nálunk szerencsétlenebb sorsú embertársainkért.

Véletlen folytán bukkantam rá Benji honlapjára. Sorsa megrendítő, de nem reménytelen. Miután elolvastuk a levelét, gondolkozzunk el, miként tudunk hozzájárulni gyógyulásához - és cselekedjünk!

Danco Rózsa

“Amikor az ember megtapasztal olyan dolgokat, mint az isteni kegyelem vagy az univerzális szeretet, ... már nem akar anélkül élni.”

A nevem Kisgyörgy Benjamin, 33 éves vagyok és súlyosan mozgássérült. 1998. augusztus 1-én, egy szerencsétlen kimenetelű fejes-ugrás következtében egy pillanat alatt teljesen lebénultam. A későbbi orvosi látogatás megállapította ennek okát: nyaki szinten, C4-C5-ös csigolyák között történt ficam, repedés és porckorongleválás. A gerincvelőben futó érzékelő- és mozgató idegpályák kb. 80-90 %-ban sérültek. Ekkor nem sokkal múltam 24 éves. Az ezt követő közel másfél évben kórházzal kórházra jártam, először Bukarestben kezelték, aztán Sepsiszentgyörgy, Budapest, Kolozsvár, Félixfürdő, Előpatak következett. A végeredmény: sikerült ugyan visszanyernem pár mozgást, de ez nagyjából a felső kar izmaira terjed ki, ami kevés az önálló életvitelhez.

A vesztés-sorozat sajnos itt még koránt sem ért véget számomra: 2001-ben elvesztettem édesanyjamat, aki mellrák áldozata lett. Egy évre rá meghalt édesapám is szívinfarktusból. Ekkortájt le kellett mondanom akkori barátnőmről, lelki társamról is.

Ott voltam magatehetetlenül és nem tudtam, mihez kezdhetnék az életemmel. Hosszú évekre telt, amíg újra értelmet nyertek a dolgok. Ehhez azonban el kellett fogadnom a helyzetemet, át kellett értékelnem az értékrendemet és meg kellett találnom Istent. Így már minden könnyebben ment!

Béni születésnapja 2006-ban

Angolt tanulok, a számítógépet is sikerült megtanulnom kezelni, új barátokra tettem szert és még egy őszinte lelki társat is küldött nekem az Ég. Most már vannak újra céljaim!

2007 elején új reménysugár csillant meg testi jobbulásomat illetően. Baráti segítséggel rátaláltam egy Kínában, Shen Zhen városban működő klinikára, ahol - összejt terápiát alkalmazva - sikeresen kezelik a traumás gerincvelő-sérülést. Kapcsolatban állok a klinikával, szerintük egy “ideális jelölt” vagyok az összejt terápiára. Egy kezelés ára 20-25.000 \$ körül van. Az én szerény anyagi helyzetem nem teszi lehetővé ezt a kezelést.

Anyagi segítség reményében kérek minden jóérezsű embert, ha lehetősége van rá, adakozzon a következő bankszámlákra:

Banca Româna de Dezvoltare, Filiala Sf. Gheorghe
Lej: RO74BRDE150SV08659291500
Euró: RO70BRDE150SV08659371500
USD: RO25BRDE150SV09187951500
SWIFT Kód: BRDEROBU

KALEIDOSCOPE PUBLISHING**KÖNYVÉT KIADJUK!****Magyarul, angolul vagy két nyelven****Kéziratának teljes fordítását
vállaljuk****Regisztráljuk az ISBN és CIP
számokat****Elérhetőség: 416-491-4631****E-mail: georgetelch@sympatico.ca**

PETŐFI SÁNDOR
NEMZETI DAL

Talpra magyar, hí a haza!
Itt az idő, most vagy soha!
Rabok legyünk, vagy szabadok?
Ez a kérdés, válasszatok! -
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

Rabok voltunk mostanáig,
Kárhozottak ősapáink,
Kik szabadon éltek-haltak,
Szolgaföldben nem nyughatnak.
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

Sehonnai bitang ember,
Ki most, ha kell, halni nem mer,
Kinek drágább rongy élete,
Mint a haza becsülete.
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

Fényesebb a láncnál a kard,
Jobban ékesíti a kart,
És mi mégis láncot hordunk!
Ide veled, régi kardunk!
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

A magyar név megint szép lesz,
Méltó régi nagy híréhez;
Mit rákentek a századok,
Lemossuk a gyalázatot!
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

Hol sírjaink domborulnak,
Unokáink leborulnak,
És áldó imádság mellett
Mondják el szent neveinket.
A magyarok istenére
Esküszünk,
Esküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!

SÁNDOR PETŐFI: NATIONAL SONG

Up on your feet! The country calls!
Now or never – the time has come!
To be free men or prisoners?
‘Tis the question – give your answers!
To the God of the Magyars we
Truly swear,
Truly swear, that we shall not live enslaved. No,
Not ever!

Up to now we lived in fetters,
Blaspheming our great ancestors:
Those who lived and died as free men –
Cannot rest in an enslaved land.
To the God of the Magyars we
Truly swear,
Truly swear, that we shall not live enslaved. No,
Not ever!

Vagrant blackguard the sordid knave
Who dares not die when we must dare,
To whom means more his worthless end
Than the honor of his homeland.
To the God of the Magyars we
Truly swear,
Truly swear, that we shall not live enslaved. No,
Not ever!

Unlike chains, swords shine more brightly,
It is swords that make arms mighty —
Yet we carried chains all over?
Out with you, our ancient saber!
To the God of the Magyars we
Truly swear,
Truly swear, that we shall not live enslaved. No,
Not ever!

Our name will be noble once more,
Worthy of our past, our great lore.
Centuries besmirched our good name –
Time to cleanse us of their deep shame!
To the God of the Magyars we
Truly swear,
Truly swear, that we shall not live enslaved. No,
Not ever!

Over revered burial hills
Grandchildren will fall on their knees
And, citing our names in prayer,
They will bless us all forever.
To the God of the Magyars we
Truly swear,
Truly swear, that we shall not live enslaved. No,
Not ever!

(Translated by Frank Veszely, Kamloops, April 24, 2006)

Pest, 1848. március 13.

Dancs Rózsa

EZERNYOLCSZÁZNEGYVENNYOLC, TE CSILLAG...

Valahol mindig eltűnik
valahol mindig megtalálják
valahol mindig temetik
valahol mindig exhumálják

és

örökké nekünk szegezük
örökké fényes ellenpélda
örökké rajtunk keresik
örökké mégis bennem él ma!

(1998. március 15.)

(Nagy Gáspár: Valahol örökké)

... és mégis bennünk él ma is -, folytathatjuk a költő gondolatait. Immár 149 esztendeje változatlan a kérdés bennünk: mit kíván a magyar nemzet?

Az idei március 15-én Torontóban debreceni, egri vendégekkel együtt idéztük március idusát, a márciusi ifjak szellemét.

Bede Fazekas Zsolt, a Magyar Kultúrközpont kulturális igazgatója és Vaski Gábor elnök rövid üdvözlőbeszéde után következett az ünnepi szónok Pajna Zoltán, Debrecen város alpolgármestere volt.

Pajna Zoltán
Fotó: Telch Gy.

A Szent Korona alatt, a szép Árpád-teremben nagyszerű érzés 1848 szellemét idézni, mondta. Az 1848-49-es forradalom és szabadságharc emléke soha nem kopik el, noha megünneplése nem volt mindig kockázatmentes. Miután tolmácsolta városa és Kósa Lajos polgármester üzenetét, kiemelte Debrecen 48-as szerepét is. A város emlékkönyvében olvasható egy bejegyzés Kossuth Lajos egykori megérkezéséről is, amely szerint Kossuthot a magyarok Mózeseként üdvözlötték a polgárok. Debrecen a szabadság városa, "mi csak jót akarunk a magyarságnak, megőrizzük a forradalom tisztaságát, mi nem engedünk a negyvennyolcból", mondta az alpolgármester.

Az ünnepi műsor a Szent Erzsébet Templom Oláh Imre karmester vezette Scola Cantorum Kórusának *Ünnepre jöttünk* kezdetű énekszámával folytatódott,

majd Vaski András, a hamiltoni Arany János iskola tanulója szavalta el Petőfi Sándor *A magyarok istene* c. költeményét, Kacsó Erika, a torontói Arany János iskola növendéke pedig Petőfi *Élet vagy halál* c. versét. A Magyar Kultúrközpont nemrégiben alakult Barsi Ernő Népdalköre 48-as dalokat énekelt a közönség bekapcsolásával, majd Dánielfy Zsolt debreceni és Kelemen Zsolt egri színművész lépett a színpadra. A többnyire Petőfi-versekből összeállított műsorukat a közönség vastapssal jutalmazta. S miután a *Nemzeti dal* határozott lírai programjától, *A nép nevében* fenyegetésétől az *Ó, szabadság, hadd nézzünk szemedbe* lelkesedésén át eljutottak az *Európa csendes, újra csendes* keserűségéig, Wass Albert lírai üzenetével és Juhász Ferenc megzenésített *Himnusz-töredékével* zárták szereplésüket:

*Emeld föl fejedet büszke nép,
Viseled a világ szégyenét,
Emelkedj magasba, kis haza,
Te, az elnyomatás iszonya.
Emeld föl fejedet, nemzetem,
Lángoljon a világegyetem.*

Az előadás után megkérdeztük a vendégeket, hogy szerintük ma mit kíván a magyar nemzet.

Pajna Zoltán szerint „Azt kívánja a magyar nemzet, hogy tisztességes, becsületes vezetői legyenek az országnak, újból szerezzük vissza azt a tekintélyünket, ami a világ szemében a rendszerváltozást követően kialakult. 1996 és 2002 között vitathatatlanul Közép-Európa legdinamikusabban fejlődő országa voltunk. Sajnos, az utóbbi öt évben az élről a sereghajtók közé kerültünk. A magyar kis- és középvállalkozásra építkezve tudunk csak fellendülni, viszont nekik is hasonló adókedvezményeket kell biztosítanunk, mint a multinacionális cégeknek. Természetesen, szükség van a nagyvállalatokra, de ezek jelenléte csak a hazai iparban, illetve a szolgáltatásban résztvevők támogatásával együtt hoz eredményt. Rendkívüli kihívást jelent majd Magyarországnak a következő hétéves Európai Unió támogatás felhasználása. Mi bízunk abban, hogy ez nem kampánycélokat fog megvalósítani, és azokat az ígéreteket, amelyek a költségvetés elfogadásakor elhangzottak, minél hamarabb be tudjuk váltani. Reméljük, hogy nem elsősorban kormányzati osztozkodás lesz ez, hanem a regionális önkormányzatokon keresztül azok a települések polgármesterei, megyei vezetők, közgyűlések fogják meghatározni a fejlesztési irányokat, akik ténylegesen tudják, mire van szüksége az országnak. Az önkormányzatoknál sokkal közelebb vagyunk a választókhoz, az állampolgárokhoz, míg Budapestről elég nehezen érthető meg bizonyos folyamat.

Mindenkit arra biztatok, hogy próbálja befolyásolni a hazai közéletet, hiszen nem mindegy, hogy az ország szíve, azaz az anyaország milyen képet mutat a világban. A szív az erekbe pumpálja a vért, és a végtagoknak, az anyaországon kívüli magyarságnak, szükségük van erre a tápláló erőre. Nagyon fontos azonban, hogy a fejünket ne öntse el a vér, hanem józanul, felelősséggel gondolkozzunk és cselekedjünk minden vonalon. Csak higgadtan tudunk olyan döntéseket hozni, amelyek az egész nemzet érdekeit kívánják szolgálni. Látom, hogy ha kell, nagyon erős lehet a diaszpóra. Azt gondolom, hogy azokat a szervezeteket, amelyek felvállalják a magyarság megtartását, a magyar államnak segítenie kell különböző alapítványokkal, pályázatokkal. Nem várható el azoktól, akik évtizedek óta külföldön élnek, hogy Magyarországra visszatelepedjenek, mert az idegen földön már otthont teremtettek, de gyökereikkel a magyar nemzet törzséhez tartoznak. A magyar nemzetnek pedig szüksége van mindenkire!”

Kelemen Csaba: “Azt hiszem, azt kívánja a magyar nemzet, hogy egyesüljön ma. A kettéosztottság nem szerencsés. Egy az érdekünk - úgy, mint Petőfiék korában -, hogy Magyarország boldog legyen, gazdag és szabad ország legyen. A Szent Korona nevében, ami beavató korona, egyesüljön a nemzet! A Szent Korona-tanok azt mondják, hogy egységesnek kell lenni, mert a nemzet érdeke egy és oszthatatlan. Boldogságban, egészségben, gazdagságban éljünk határainkon kívül és határainkon belül egyformán. A cél egy, csak még egyesíteni kell a nemzetet. Sok feladat áll előttünk ennek érdekében, de hát tesszük a dolgunkat.”

Dánielfy Zsolt: “Ha igazában létezik a magyar lélek még, akkor azt kívánja, hogy azokat az embereket saját népük becsülje meg, akik másfél évszázaddal ezelőtt világra szóló dolgokat hajtottak végre Magyarországon és ismertté tették Magyarországot a világ előtt. Akik becsületről, hazafiságról, szeretetről mutattak példát az emberiségnek. Tartsa a saját nemzete olyan becsben az ő emléküket, amilyent megérdemelnek. Gondolom, hogy a mai Magyarországon meg kell tartanunk ezeket a gyökereinket, nem engedhetjük el őket. Amikor mi gyerekek voltunk, akkor nekünk Széchenyi, Kossuth, Petőfi, Ady, József Attila voltak a példaképeink. Ma meg percmemberkéért, dudokért, dudukért, neve-sincs-emberkéért lelkesednek a fiatalok. Ezért gondolom, hogy nagyon fontos az, amit mi csinálunk: küldetést teljesítünk a művészetünkkel. Mert az a nemzet, amelyik a gyökereit elengedi, az a nemzet megszűnik. Szomorúan kell elmondanom, hogy ma ott tartunk Magyarországon, hogy sokkal szívesebben megyünk külföldre szerepelni, mert ott sokkal igazabb magyar szíveket találunk – a

Nyugatra vagy a határainkon kívül szakadt magyarokban. Ezért érzem megtiszteltetésnek, hogy ma itt lehetünk, Torontóban. Erdélyben például szebb lelkű, tisztább szívű magyarok laknak, akik jobban foglalkoznak egymással, jobban szeretik egymást és viselik azt, hogy ők magyarok. Ezt a mai Magyarországon egyre kevésbé lehet elérni.”

*Dánielfy Zsolt és Kelemen Csaba**Kacsó Erika és
Vaski András**Az ünneplő közönség**Barsi Ernő Népdalkör**Scola Cantorum Kórus Fotók: Telch György*

Munkácsy Mihály: *Ecce Homo!*

Seres József

KÖZÖTTÜNK VOLT A FÉNY

A vizekmélye megrezdül a fénytől,
a bércek ormán sápadt csillag ül -
a rácson kéz feszül,
méz-lakk a kalácson -
didergő hullám... pergő szívek szava...

Küldetés volt a keserves Keresztút,
pálmás örömből tüskés gyűlölet -
ítélt a csödület,
vonakodott Péter -

és kenyér, és bor... testem ez, vérem ez...

“... de ne úgy legyen, amint én akarom,
hanem amint te.” -Így imádkozott,
ígyen fohászzkodott, -
majd még utoljára:

“... én Istenem! Mért hagytál el engem?”***

“Beteljesedett!” - tükröt tört az ember,
mely láttatta életét, halálát -
parancsot, ha hálát
érezett s imádkozott -

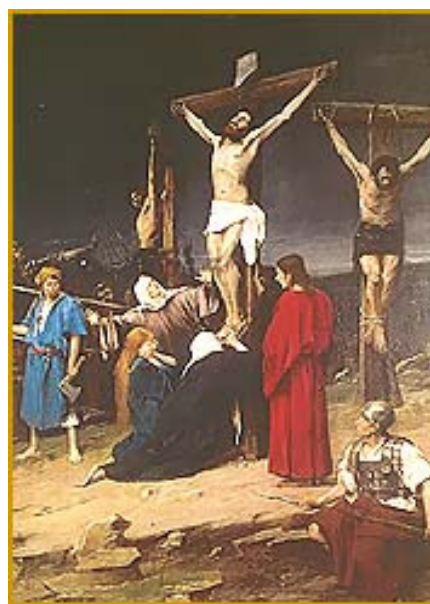
a parancs volt: “Szeressétek egymást!”

De feltámadott az Út, az Igazság
és az Élet - örök példaadó,
szó, a mélyreható:

“Íme én veletek
vagyok mindennap, a világ végéig.”

***“Éli, Éli, lámámá szabáktáni?” - Máté 27:46

Feltámadási zarándoklat indult a Balaton északi és déli partjáról, Tihanyból és Zamárdiból Székelyföldre. A 2000 kilométeres út valamennyi magyarlakta településen áthalad, és Pünkösdkor ér véget Csíksomlyón. (gondola.hu)

Munkácsy Mihály: *Golgota*

Sík Sándor

KERESZTÚT

I. állomás: Pilátus halálra ítéli Jézust

“... Mikor Pilátus eltörte a pálcát,
Mi tartottuk a mosakodó tálcát,
Hogy mossa kezét meggyalázott székén:
Mi ordítottuk rekedtre a gégenk:
Feszítsd meg őt! ...
Emberek vagyunk; bűnösök vagyunk ...
Te, ki az ítélőn ítélkezel,
De bűne bánójával könnyezel,
Halld elfutó szavam:
Csak egyedül ne, csak a Bárány
Nyomán indulhassak oda,
Hol elejétől fogva vár rám
Keresztemmel a Golgota!

II. állomás: Jézus vállára veszi a keresztet

Megroncsolt testtel, homloka tövisben,
Indul az útnak az elítélt Isten,
Vállán a kereszttel.
... én kezdettől rámszabott keresztem!
Elfogadom Uram, de hogy szeressem?...
Uram Jézus, Te adj erőt,
Vagy elbukom az első durva szónál.
De hiszen minden stációnál
Te jársz, Uram, szolgád előtt!

III. állomás: Jézus először esik el

Terhe alatt a szörnyű fának,
Terhe alatt a tenger bűnnek,

...Terhe alatt a világ elejétől
 Világ végeztéig minden rossznak:
 Az Úr leroskad...
 ...Vérünk és húsunk, emberfia, testvér!
 Verejtekünk hordod és vérhullásunk:
 Az én bűneim ülnek a kereszten:
 Esned kell Uram, mivel én elestem.
 ...Akard, hogy úgy akarjam,
 És megöleljem én is a zuhanó keresztet
 Mondván: Míg meg nem áldasz, nem eresztelek!

IV. állomás: Jézus édesanyjával találkozik

Megy a Jézus a Kálváriára,
 Fejében a töviskoronája.
 Véres rózsák verték ki a testét,
 Megy a Jézus, viszi a keresztjét.
 Most először roskadt el alatta,
 Vad pribékek keze fölrángatta.
 Szeges szíjak a húsába tépnek,
 Borzalommal kísérik a népek.
 Szeges szíjak csontig elevenbe.
 Jön az úton Szűzmária szembe.
 A szeméből mennyek mosolyognak,
 De szívében hét töre pokolnak.
 Hétfájdalmas, nézz ide miránk is,
 Krisztus Anyja, légy a mi Anyánk is!

V. állomás: Cirenei Simon segít Jézusnak

Cirenéből jött, messze földről, ...
 Éppen hogy elfogyott a munka kezéről.
 ...És most megragadják s borzadó vállára,
 Melyen még az egész nap terhe ott reszket,
 Ráraják a térdet csuklató keresztet.
 ...Miféle menet ez? ...Ki ez a férfiú?
 Simon odafordul.
 Épen most rángatják újra fel a porból.
 Feláll, - egy pillanat, csak egy, a szemébe,
 Jézus Simonéba, Simon az övébe:
 Veti neki vállát máris a nagy fának,
 Megyen a Jézussal, föl a Golgotának.

VI. állomás: Veronika kendőt nyújt

Ó Istenarc, kegyetlenKínzástól éktelen!
 Ó Irgalom, egyetlen!Ó Jóság, végtelen!
 Méltó ki lenne Hozzád?Egy gyenge nő:
 Letörli véres orcád
 A keszkenő. ...Ó lelke, durva kendő,
 Mocsoktól keserű:Nézd, mennyi vár esendő
 Arc, amit letörülj: ...Vert arcok, s valamennyi
 A Krisztusé.

VII. állomás: Jézus másodszor esik el

Imhol másodszor roskadsz el alatta.
 ...Másodszor elesett Krisztus,
 Akit ostorral ráncigál talpra a gyűlölet ökle,
 könyörgök Hozzád
 Állíts föl engem!
 Másodszor is
 Állíts föl engem!

VIII. állomás: Jézus találkozik a síró asszonyokkal

Jeruzsálem leányai,
 Mind, ti keserves Máriák,
 Ne sirassátok az Ember Fit:
 Timagatokon sírjatok,
 S fiaitokat sirassátok el,
 ...A boldogtalan bűnösökre öntsétek
 Könnyeitek árját, rájuk ontsátok könnyel
 Ölelkező szánalmatok,
 Akik nem tudják, hogy mit cselekszenek.

IX. állomás: Jézus harmadszor esik el

Félig halálra váltan, már-már a Golgotán,
 ...Harmadszor is leroskad a Keresztviselő.
 Mi elesett apák, megesett fiai,
 Honnan vegyünk erőt,
 Hogy szólítani merjük a Keresztviselőt?
 Nézz rám és nyújtsd kezed,
 Hogy el ne bukjam én
 Legalább ott, a végső, halálos Hegy tövén!"

X. állomás: Jézust megfosztják ruháitól

Letépték anyja-szött mezét.
 Leszaggatták varratlan köntösét,
 S most itt áll, ország és világ előtt,
 A zokogók és röhögők előtt,
 Az Ember Fia, meztelen. ...Hát én Uram?...
 Ki is vagyok, én Istenem?
 "Vetkezd le éned, s megtudod!
 Ó meztelen Krisztus a hegytetőn,
 Légy irgalmas vetkeztetőm!"

XI. állomás: Jézust a keresztre szegezik

Áll a kereszt az ég alatt, a föld felett.
 Tajtékot ver lába körül a gyűlölet.
 ...Egyedül lenni, önmagának is csak undora,
 Hát ezt is megtapasztalod, Ember Fia!
 Kereszt tudod meg, de megfogsz kárasztani ki az Úr, a nagy
 Az áldozatban ott megoldatik minden titok:
 "Istenem, én Istenem!" kiálthatom.

XII. állomás: Jézus meghal a kereszten

Felkiáltottál: Beteljesedett.

És lehajtottad fejedet...

Bűn és erény, igazság, tévedés,

...Kell valamennyi és minden kevés,

Csak a minden, a beteljesedés.

Lehajtott fejú Krisztus a kereszten:

... Csak Tebenned a beteljesedés!

III. állomás: Jézus testét leveszik a keresztről

Drágalátos szent testét

A keresztről levették.

Szegény Jézus megpihen

Szűz Mária öliben.

Szűz Mária siratja:

... most itt vagy az ölemben,

Meggyalázva, összetörten.

Már el nem vesz tőlem senki.

Hát így kellett ennek lenni?

...Legyen, amint meg van írva:

Elengedlek már a sírba.

...Veled voltam a kereszten,

Hulló véreddel véreztem.

Végig, mindig veled voltam,

Veled vagyok most is, holtan.

...Harmad hajnal mikor éled,

Én is veled visszatérek.

Mert örömben, fájdalomban

Nem élek én csak fiamban,

Nincsen, ami elszakasszon:

Én vagyok a Boldogasszony.

XIV. állomás: Jézus testét sírba helyezik

Állok a legutolsó stációnál,

Várom a beteljesedést.

... Mind ott vagyunk,
... temetni a Krisztust...
A kristálytenger fölött,
A Szék előtt feszült
inakkal áll az Angyal.
Áll, vár és alig-alig
győzi kívánni a
Harmadnap hajnalatát
... És lebben a kő,
És elhangzik a
mindenségben:
"Békesség nektek,
én vagyok!"

AMERICAN INDIANS' EASTER TRADITIONS

Easter to the American Indians is the feast of the renascence of Nature. March is the time-when-the-green-lizards-come-out. Indians used to dance an eagle dance, splendid and feathered, imitating an eagle's swirling, pointing to the six points of the Indian compass (north, south, east, west, above, below), praying to Nature to yield tobacco and corn.

(Free Archive of Time Magazine)

The Easter Ceremonies of the Yaqui and the Mayo Indians of Arizona and Sonora represent a tradition that dates back to sometime in the early seventeenth century. At that time, pioneering Jesuit priests came into the valleys of the Río Mayo and the Río Yaqui in what is now Sonora, Mexico. The Catholic ceremonies and the Mayo and the Yaqui ceremonies blended into a cycle which includes sacred elements of both worlds...

Many Yaqui songs emphasis flowers and this focus is carried over into the Easter ceremonies.

Flowers in the desert are more than just beauty. An abundance of flowers across the western deserts in spring is unusual. Flowers mean the right rains have come, the desert will be fruitful, it's inhabitants will prosper and thanks is joyfully given.

Flowers (**sewam**) are in the old songs and stories of the Yaqui deer singers. The home of their brother, the deer (**saila maso**), is in a world under the dawn in the east, the **sea ania**, the flower world. Flowers are also associated with the Virgin Mary. Her heaven is full of flowers and flowers are the reward of those who carry out the hard work of the Easter Ceremonies. Flowers and confetti, a symbol of flowers, are the weapon against evil and are thrown at the wicked Fariseos when they attack the church during the enactment. The blood of Christ is said to have turned into flowers and the power of these flowers ultimately triumphs and enables the defenders of the church to triumph over the Fariseos.

A Yaqui church is wide open in the front, everyone can see the processions as they come and go over the weeks of the ceremony...

All the events are organized by societies within the church. Each society member is under a vow (**manda**) as a result of receiving aid from Jesus or Mary. All are in the service of Jesus, even the members who represent the forces of evil for the purpose of the ceremony.

Beginning with a service on **Ash Wednesday** and then on the following six Fridays, the church groups led by the Maestros began the drama, the Passion of Christ or **Cuaresma**. The Men's group representing Jesus and his friends travel along the stations on the Way of the

Cross. At the same time, the Women's group with the three Marys searches for Jesus along the Way. The evil armies of the Fariseos (which includes the Chapayekas as foot soldiers with Judas as their saint) and the Caballero societies began to appear and menace the church groups.

On the Saturday preceding Palm Sunday there is an all-night fiesta. Both the Matachin dance society and the Deer Dancer (**maso**) with his singers and the Pascolas (**pahkolam** who are connected with the **yo ania**, the enchanted world) with their musicians appear. The Matachinis dance in front of the church. The men and boys dress in white clothing with pointed headdresses like crowns decorated with colorful crepe paper flowers, streamers and ribbons...

During the following week, on the drama of **Holy Thursday**, the Fariseo army of the Chapayekas capture the figure of Jesus in the cottonwood bower representing the Garden of Gethsemane and also take control of the church itself. The Caballeros begin to change sides during this time and will finally join the church group.

On Good Friday, the crucifixion is re-enacted on The Way of the Cross and later, the Resurrection, which is unseen by the Fariseo who believe they still possess the body of Jesus. Late in the night, the Chapayekas hold a fiesta to celebrate their victory.

The morning of **Holy Saturday**, both groups prepare for the final confrontation. In Tucson, this part of the drama draws crowds of visitors. The Chapayekas parade the figure of their straw Judas and ready themselves in front of their barracks. The church Groups, the Matachin, the Deer Dancer and the Pascolas, as well as the Caballeros arrive decorated with real and crepe paper flowers, greens and ribbons to help defend the church.

Around noon, the Fariseos and Chapayekas march towards the church, advancing towards the ash line which marks off the holy ground. Three times they charge and three times they are repulsed by the Maestros singing the **Gloria**, the ringing of the bells, waving of flags, the dancing of the Matachinis, the Pascolas and the Deer Dancer and the throwing of flowers by all the allies of the church.

At the end of the third charge, the Fariseos give in to their fate; they have been defeated, killed by the flowers and faith of the church people. They throw their masks into the huge bonfire which also consumes their straw Judas. They are now ritually cleansed of evil.

The Pascolas, Deer Dancer and the Matachinis dance again all night in celebration. At sunset, the Matachinis wind a colorful maypole which is unwound at dawn.

Early on **Easter Sunday morning**, more rituals and dancing take place and later the news of Jesus's resurrection is received. Then a joyful "Alleluia" is sung. There is a final procession and everyone masses in a large circle near the church cross for a sermon by the head Maestro in which he explains the meaning of the Easter Ceremony and speaks gratefully of the parts all the participants have played. As the altar is dismantled, announcements of vows are made and the final thanks, accountings and farewells are given among the assembled congregation. The **Yoeme** have fulfilled their mandas until the next Easter cycle begins anew.

(From RimJournal.com)

George Szerb (1937 – 1982)

REED SONG FOR THE DEAD

The wooden clatter of sounds cease
silence around
liana strands of quiet ease in
cover the mound

sleeplessly the poor lonely corpse
dreams of depths there
mud-covered bell with tongue of bronze
underwater

weed-cutting princes of far forests
don't throng around
their calling trumpets are at rest
can't hear their sound

the songs of storks played on the reed
have fallen silent
the earthly eyes no longer need
a new horizon

the gentle thought has broken off
its threads are cut
its silken strains in children's hands
carried aloft

His short sweet path heavenly love
in you traversed
the time has come and forces one
be loneliness versed.

Your humanity has ended thus
like it begun:
returning bones to earthly dust
and eyes to Sun.

Translated by Frank Veszely

SÓLYOM LÁSZLÓ MAGYAR KÖZTÁRSASÁGI ELNÖK KANADAI LÁTOGATÁSA ELÉ

TÓKÉS LÁSZLÓ, A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS
EGYHÁZKERÜLET PÜSPÖK ÜNNEPI BESZÉDE

Erdélyi útjának első napján Elnök úr méltán nevezte Fehéregyházát „a leghitelesebb helyszínnek”, ahol az ott elesett Petőfi Sándor és az 1848–49-es forradalom és szabadságharc áldozatai előtt egy magyar államfő fejet hajthat. Erdélyi útjának utolsó állomásán hasonlóképpen hiteles helyszínen köszöntöm az Elnök urat: „Erdély kapujában”, Nagyváradon.

Száz esztendővel ezelőtt, 1907. március 15-én a Körös menti Ezredévi Emléktéren avatták fel a szabadságharc vértanújának, Szacs vay Imrének a szobrát. „Nagyvárad polgárai a feledékenységet bűnnek tartják” – olvashatjuk abban a feliratban, amely már 1876-ban hazafiúi kötelességként irányozta elő szobor állítását annak a Szacs vaynak, aki első nagyváradai képviselője volt az első magyar népképviseleti országgyűlésnek, és aki a debreceni országgyűlés jegyzőjeként a Függetlenségi Nyilatkozat aláírásával érdemelte ki a hősi halált. „Csak egy tollvonás volt a bűne” – ez áll a monumentális Szacs vay-szobor talapzatán.

Igen, mi is valljuk: bűn a feledékenység. Annak idején harminc esztendőbe telt, amíg a szoborállítás nyugös terve végre megvalósult. A feledékenység bűne viszont azóta is kárhoztat bennünket. 1920-ban Trianon harangjai még fennen hirdették, hogy: nem felejt a nemzet. Utóbb azonban kollektív amnézia hatalmasodott el az anyaországon – és ez az önvészítő állapot a 2004. december 5-i fájdalmas népszavazásba torkollott.

Sólyom László elnök úr! Köszönjük, hogy az összmagyarság nemzeti ünnepén eljött hozzánk – Erdélybe és Partiumba –, és szakítván a közösségi feledékenység nemzetrontó hagyományával, világosan értésünkre adja, hogy: „nem vagyunk egyedül”. Nemzetstratégiai igényű megnyilatkozásait idézve, mi is öntudattal valljuk, hogy az erdélyi, a határon túlra szakadt magyarság nem holmi jöttment „kisebbség”, hanem a magyar nemzet teljes értékű, elidegeníthetetlen része, aki önálló társadalmi létének teljes voltában „kér éltet vagy halált” – amint a Szózat költője mondja.

Egységes, egyetemes nemzettudatunk a Magyar Március Költőjét idézi meg.

„Egyé lett mind a két magyar” – írja ujjongva Petőfi Sándor a Két ország ölelkezése című versében, az Erdéllyel való unió megvalósulásakor. „Lelkem, szállj a Királyhágón által” - emígyen folytatja az Ünöt köszöntő

költeményét, aminek hallatán, nemes lokálpatriotizmussal, akár a mostani Királyhágó-mellék mai közös ünneplésére is gondolhatunk...

„Együtt vagyunk, és együtt maradunk” – ez az idézett Petőfi-vers legfőbb következtetése. 1848 „uniós” örökségét folytatva és szélesebb értelemben kiterjesztve, hadd szóljunk azokról a történelmi és politikai választófalakról, amelyek az elmúlt században nemzetünket és nemzetrészeinket megosztották és megnyomorították.

Trianoni határrendszer. Mindmáig fennáll. A vasfüggöny – Európa félszázados szétszakítotttsága. A hidegháború. Szellemi, ideológiai, etnikai és kulturális választóvonalak – valamennyiünk fájdalmára és gyalázatára.

Mindezekre jönnie kellett 1989 rendszerváltoztató – szinte – vértelen forradalmának, a sopronpusztai határzár átszakításának, a „hallgatás fala” áttörésének, a vasfüggöny leomlásának; jönnie kell „a közbevetett választófalak” (Ef. 2, 14) krisztusi értelmű lebontásának, ami egyedül lehet képes az „integrált” Európát – s benne a szétszakadt magyarságot – a kívánatos és valóságos összhangba, egy igazi uniós egységbe rendezni.

Petőfi Sándornál a magyar és a világszabadság egyet és ugyanazt jelentette. Hasonlóképpen mi is azt gondoljuk, hogy – a választófalak megszüntetésével – Európa, a népek és a magyarság egységesülése egyugyanazon folyamatnak a részei.

A határokon átívelő nemzetegyesítés és a határok nélküli Európa 1989 után elkezdett útján járva, forradalmár és szabadságharcos elődeink tisztánlátásával és bátorságával bontsuk le azokat a falakat, amelyek közöttünk magasodnak és jövőnk útjában állanak!

Rontsuk le a hazugság és a félelem falát!

Zászlóinkat ne övezze kordon!

Emeljük magasra a szabadság zászlaját!

Erdély és Partium „örtornyait” sorában Anyaszentegyházunk és Egyetemünk, Városunk és Régióink legyenek istenes „örhelyei” a hitnek és a szabadságnak!

Ebben segítsen minket a mindenható Isten, akiről Erdély nagy költője, Áprily Lajos ekképpen vall:

„S mikor völgyünkre tört az áradat,
s már hegy sem volt, mely mentő
csúccsal intsen,
egyetlenegy kőszikla megmaradt,
egyetlen tornyos sziklaszál: az Isten.” (Menedék)
(Erdélyi Napló, 2007. március 21.)

HOGYAN ÉRTÉKELI ERDÉLY A NEMZETI ÖSSZEFOGÁSRA VALÓ TÖREKVÉST? HOL TALÁLKOZIK A MAGYAR KÖZTÁRSASÁGI ELNÖK ÉS A MAGYAR IFJÚSÁG IGAZA?

“Magyarország nem fordított hátat a környező országokban élő magyar közösségeknek.”

Sólyom László a kolozsvári Állami Magyar Operaházban az 1848-49-es forradalom és szabadságharc évfordulója alkalmából elhangzott beszédéből

Elegáns hölgy tűnt fel a háromszéki Balaton partján (*Besenyői-tó, szerk.*) nem éppen tóparti viseletben, hosszú, fekete köntösben-kabátban... Újpesti angoltanár, akinek az iskoláját most szüntetik meg az iskolamegszűntetők, s lévén román állampolgár, hétvégére hazaruccant egy kis aláírásgyűjtő kalákára az európai parlamenti képviselők ügyében.

Amint kiderült, a tanárnót sepsiszentgyörgyi barátai igazították Besenyő irányába, s annak ellenére, hogy Maksán és Besenyőn az RMDSZ két nappal hamarabb felébredt, mint a Tökés püspök számára aláírást gyűjtők, Zsuzsa - Simon Zsuzsa - percek alatt kihalászott tíz olyan embert, aki még nem kötelezte el magát egyik tábor mellett sem, csak a székelyföldi autonómiáért jegyezték fel a nevét. Sőt, amikor kiderült, hogy Maksára gyalog kellene átmenniük, hogy a többi aláírásgyűjtővel találkozzanak, akadt lovagias férfi, aki fuvarosnak jelentkezett.

Nos, a pesti/háromszéki hölgyet tehát nem az öltözködése tette jelenséggé, hanem hazautazásának célja. A népi diplomácia szerény munkása példakép és tanulság azok számára, akik politikai dölyfösségükben egymás kirekesztése mellett kardoskodnak.

Ezek a háromszéki-budapesti fiatalok ráéreztek arra, amire politikusaink még nem jöttek rá: az Európai Parlamentben olyan képviselőkre lesz szükség, akik Erdély és Székelyföld alapvető érdekeit képviselni képesek.

Simon Zsuzsa aznap indult vissza Budapestre, amikor Sólyom László köztársasági elnök Erdély, illetve Románia felé vette útját. Mondhatni, egymást váltotta egy állampolgár és egy államfő. Céljuk minden kétséget kizáróan azonos: az erdélyi magyarság európai képviseletének biztosítása. A magyar egység jegyében.

Toró T. Tibor és Sógor Csaba parlamenti képviselő, illetve szenátor ugyancsak ebben az ügyben írt nyílt levelet Markó Béla RMDSZ-elnöknek.

Nagy kár lenne, ha személyi ambíciók vagy összeférhetlenség miatt a más - más szekértáborhoz

csatlakozók nem egymást, hanem az erdélyi magyarság egészét fosztanak meg az európai képviseletől. Soha világosabb nem volt, mint most, hogy az összefogásban mekkora erő rejlik.

A „nem vagyunk egyformák, de összetartozunk” parancsa a „lenni, vagy nem lenni” kérdését írja ki a demokrácia egére. Aki ezt nem érzékeli, azt majd az elkerülhetetlen kudarcok figyelmeztetik a Sólyom László, Simon Zsuzsa és némely honatyák igazára.

(Háromszék, 2007. márc. 30.)

*Veress Károly: "Protection"
Courthouse in St. Catherines, ON, Bronze*

THE MULTITALENTED ANDRÁS BERE CZ IN TORONTO

András Berecz made his name as a singer with the *Ökrös* and *Egyszólam* groups but he has now become even more famous as a story teller. His programme *Sinka Songs* features verses by the shepherd poet István Sinka, set to music, plus folk songs and children's tales from the Sinka area.

The shepherds of this region often came together on the famous meadows and from under their heavy coats, emerged the sound of song, or their shepherd's staff. Man and song, polished together...

From these meetings evolved the art of István Sinka and much of the melodic world of the Sinka Song.

BERE CZ ANDRÁS TORONTÓI MŰSORA: "ELŐL MEGY A NYELVE, Ő LÉP UTÁNA"

A jó bornak nem kell cégér - tartja a régi közmondás.

A jó műsorokat is könnyebb eladni, mint a ripacszkodást. Hát még akkor, ha olyan művész jelenik meg a színpadon, mint Berecz András, akit már régóta szívébe fogadott a torontói magyar közönség!

*A torontói Magyar Kultúrközpont egyre több nagynevű, tehetséges magyar művészt lát vendégül, amióta a rendkívüli szervező készséggel megáldott Bede Fazekas Zsolt a kulturális igazgatója. Őnt is ő ismertette meg velünk. Előző alkalommal nemcsak a csuvasz népköltészetet mutatta be *Rokonok söre* címmel, hanem a *Kö kertben lilium c.* műsorát is elhozta nekünk, amikor történelmi-nemzeti "túlélésünk, megmaradásunk, felelőtlenségünk egy-egy pillanatát és elágazó utait" énekelte-mesélte el nagy sikerrel. De még mindig nem tudjuk, hogy tulajdonképpen kicsoda Ön, Berecz András?*

- Én 50 esztendősen leszek októberben, de televízióval még egy fedél alatt nem éltem. Ennek veszem hasznát mai napig, mert mint kései gyermek édesanyám meséin nevelkedtem. Azoknak nem volt vetélytársuk. Édesanyám feltátotta a száját, s abban a pillanatban megtelt héroszokkal a levegő. Ezek mind rokonok voltak, kúnhegyesiek. Tanka Gábor például, aki mikor tizedik esztendősen volt, már a tizedik istállóban lakott, és volt, hogy egy lyukas zsák volt a csizmája, mert azt tekerte a

lábára. Ez az én nagyapám volt, aki utálta, hogy mindig elaludt a templomban istentisztelet alatt, s a kopasz feje olyan hatalmasat koppant a padon, hogy visszhangzott tőle az egész templom. Nagyapám mindig reggelig kocsmázott. Ebédre is mindig úgy hívta édesanyám, hogy az Ónodiban kezdte, majd Cseredi Ipartestület -, ez is egy kocsmá volt, nagy neve volt, de egy összeroskadt kis korcsoma volt -, a Tibuc, na, ott aztán aki kiment, nem biztos, hogy bejött. Ott aztán amikor a kálvinista keresztet egymás fejére eresztették - az ólmosbotot -, akkor szerencse volt, hogy a piros vért vörös borral cserélték fel.

A mesegyűjtésnél nagyobb öröm nem létezik számomra. Bennem van az a vágy, hogy érdekes és fordulatos beszédű embereket hallhassak, ismerhessek meg. Tanítómesterem, Zsüke Gergely András, aki miután felhajtotta a talponállóban a második kupicával is, odaszólt a kisasszonynak - akinek olyan jó formás vastag bokája volt, hogy azt mondta rá, egy laborban nem tudott lábot mosni, s aki amit kihozott, az ki volt hozva -, és azt a pohárt kérte, amit ő még nem ivott meg. S miután megitta azt is, elmentünk az állatkertbe. Kíváncsi voltam, hogy viselkedik ott az a Zsüke Gergely András, aki ugyanabban a ruhában van tavasztól ősziig, azon ő nem lazít, hogy a legnagyobb melegben is a kucsmát úgy kell leparancsolni róla, és a legnagyobb hidegben is kigombolt inggel jár, az sem baj, ha a hó bever rajta, mert nem a ruha, hanem az idő dolga, hogy változzék. Kíváncsi voltam, hogy abban a trópusi forráságban, a Kós Károlytól megálmódott madárházban ő hogy mutat. Betereltem szépen, s olyan engedelmesen ment, mert tudta, hogy a világon minden nagyon szép, csak úgy kell ránézni. S akkor megállottunk a bagoly előtt, mert az előtt is meg lehet ám állni, nemcsak a kondorkeselyű előtt. Megálltunk, s a bagolynak istencsudája szokása, hogy a mejjivel nézi a népet, a szemével pedig undorral a hátsó falat, azt a rusnya málló falat. De fizettem, és a bagolynak kutya kötelessége azt a nagy szemit felmutatni a népnek. András bácsi kivárta, s aztán el kezdett cincogni, mint az egér. Abban a szempillantásban a bagoly megtalálta Andris bácsit, nem

kellett bemutatnom őket egymásnak. Kalotaszegi, nagy nótafa. Amikor felszállt recsegő csizmában a Budapesten villamosra, az eseményszámba ment. “Kicsi András, látod-e,“ a mezei emberek hangerejével kérdezte, „hogya a túloldalt kigyulladtak a lámpák?” És aki újságot olvasott, az is kinézett az ablakon erre. “Hát ide hallgass, ezekbe a mezei nótákba, ahol a hangot hosszan ki kell tartsd, hát éppen úgy billegtesd meg azt a hangot, mint Duna háta az esti fényt.” Vagy: “Milyen eső, milyen áradás, ember! A padláson az egérfogó halat fogott.” Másik mesterem Hazug Pista bácsi Gyergyóalfaluban, aki szerint “Olyan hidegek voltak, hogy a kutya a kanyarban eltörött.” De azt is mondta, hogy “Milyen szárazságok, ember, hogy három esztendeig a halak még nem tanultak meg úszni!”

Hol fog szerepelni az idei március 15-én?

- Március 15-t március 16-án Oslóban fogom megtartani, miután március 15-én esetleg kiiktatnak Budapesten. Ezt az ünnepet minden évben valahol máshol tartom meg, máshova viszem a magyar műsort olyan helyekre, ahova magyarok hívnak meg. A tavaly Svédországban ünnepeltem az ottani magyarokkal, de voltam Kairóban is, ahova elvittem a Kossuth-nótát, és énekeltem az ott élő magyaroknak a háromszor megkerülendő Magyar hazáról. Csodálatos érzés volt a Nílus partján kokárdás embereket látni ott és a háttérben szélfúttá vitorlásokat. Tartottam előadást Kairóban magyar-szakos arab diákoknak is, akik közül egy leány egészen kitűnően tudott magyarul, fordít is magyar irodalmat arabra. Egy egri fiú miatt tanult meg ő ilyen jól magyarul, az is megtanult arabul, aztán el is ment Kairóba megkérni a leány kezét úgy annak rendje-módja szerint, de édesapja nem adta hozzá. Ahogy elmondta, legnagyobb élménye a sár volt, amit ő még soha életében nem látott és az Eged-hegyi kirándulás, ami Eger fölött emelkedik. Felmentek az Eged-hegyre, s bár maradt volna ott, mondta, mert ettől fogva számára Magyarország a földi mennyországot jelenti. Az Egyszólam nevű zenekarral voltam kint, furulyás pásztormuzsikát mutattunk be, és csipkedtük magunkat, hogy ez vajon velünk történik-e.

Hogy került Sinka költészetével kapcsolatba?

- Valamikor a 80-as évek elején az Egyetemi Színpadon hallottam ezt a nevet, hogy Sinka István Medvigy Endrétől. Neki szokása kiásni az ismeretlenségből olyan személyeket, akikre Aczél György személyesen ügyelt, nehogy meghallja egy magyar ember is a nevüket. Megkapott engem, hogy Sinka István nomád pásztorból kapaszkodott fel a parnasszusra, aki havon aludni megtanult, akinek a lapockáján járómpalcákat törtek széjjel, kutyák között

vacsorázott a küszöbről. Érdekelt, hogy maradt annyi ereje ennek az embernek, hogy az irodalom csúcsaira felkapaszkodjék. Utoljára ilyen Dávid király lehetett, a juhoknak őrzője, aki úgy tudott lantot pengetni, hogy attól királyok gyógyultak. Sinka is olyan titokzatos erő a magyar irodalomban, Németh László szerint a legmélyebbről a Sinka István hangján tört fel a magyar irodalom. A falunál is régebbi, archaikusabb kultúrája van a pásztoembereknek. Azok a határt ismerik. Olyan földrajzi helységneveket emelt be a költészetünkbe Sinka, amelyekről még a katonai térképek sem tudnak. Amikor ő balladát írt, nem művelt emberként nézett körül a témáért, hanem a sorstársai között. Külüs Eszterekről, Dancs Pálokról, Tatár Imrékről írt, azokról a szélfúttá emberekről, akiket szinte senki nem ismert. Neki a balladatéma tehát egyszerűen adva volt, ott volt körülötte, csak fel kellett kapnia. Később egy betyárballadáját, ami újra a kezembe került és megtetszett, beleraktam egy dallamba. S akkor döbbsentem rá, hogy ezt milyen könnyű énekelni, hát ez adja magát! Ez az ember a népből jött, ennek az ízlése ugyanaz maradt, és az idegeiben érezte ennek a nyelvnek minden törvényét. Akkor rájöttem, hogy én enélkül nem akarok élni. 2004. december 5-én, amikor annyira magunk ellen döntöttünk, annyira le voltam törve, hogy az volt az érzésem, mintha egy oldalban lettem volna a határban és gurulnék le. Meg kellett kapaszkodnom a könyvespolcomban. Akkor Sinka István könyvébe akadt a kezem, és ötle kaptam bizonyosságot meg erőt. Akkor határoztam el, hogy lemezt fogok készíteni a dalaiból. Elővettem őket, és szépen nagyszalontai és bihari dallamokba rakosgattam egyiket a másik után. Apránként alakult a dolog, amivel nagy örömet okoztam – először csak magamnak, s aztán másoknak is, ahogy tűnik. Ez volt Sinka Istvánnal a két nagy találkozásom.

Mikor került be Sinka a magyar irodalmi köztudatba?

- Ezt nem tudnám megmondani, mert köztudatban még most sincs. Érdekességként említem, hogy Tamási Áronnak a legjobb barátja Sinka István volt. 1956-ban, mikor ők sétáltak a Széna-téren Sinka Zoltánnal, a költő fiával, mentőautókból löttek rájuk az ávosok. Ott vágták magukat hasra, ahol ma a 6-os villamos befordul. Sinka benne volt a forradalmi bizottságban, a Petőfi Körnek is tagja volt, így ahol lehetett, elhallgatták. Tamási, amikor Kossuth-díjat kapott, a feleösszeget Sinkának küldte el a következő levél kíséretében: „Te is így tettél volna.” S mit csinált Sinka István? Postára tette az összeget és azt írta mellé: „Te is így tettél volna.” Mikor Veress Péter meglátta a miniszteri kocsiból, hogy a Keleti Károly utcában caplat Sinka István, a pásztor-költő, a magyar hang legnagyobb megszólaltatója, aki magában hordta a

magyar nyelv minden törvényét, megállította a kocsit és azt mondta: „Pista, szállj bel!” Erre Sinka azt felelte: „Nem szállok, mert onnan nehéz kiszállni.” Ilyen nyers, erős törvényű ember volt. Figyelte is a titkosszolgálat, hogy ki látogatja meg. Azt mondták, akik ott voltak a közelében, hogy utoljára is pásztorszűrön aludt Pesten abban a kicsi csepp lakásában. Titok övezte Sinka költészetét és személyét, mert abban sok energia volt, hogy ne tudják meg, ki ő.

Most olyan munkát mutatok be a torontói közönségnek, amely könyv és CD egyben, ugyanakkor képzőművészet-irodalom-zene is. Gyulai Liviusz baróti származású képzőművész barátomat megragadta a téma és gyönyörű metszeteket meg tusrajzokat készített hozzá. Az ő alkotása is kétrétegű: az egyik látványból indul ki, tehát ahogy ő megálmodja a pásztoember vízióit a bihari síkon, a másik csoportot finom kis tollrajzok alkotják, mégpedig Biharból származó pásztorfaragások motívuival.

Minek nevezi Ön magát: mesemondónak, énekesnek vagy valami másnak?

- Legegyszerűbben Berecz András vagyok. De főleg ének- és mesemondó. Sokszor műfordító is, mert amikor szembejött velem a csuvas népköltészet, akkor arra rá tudtam áldozni négy évet és átültem magyarába. De ha egy embersors vagy látvány akad, amit meg kell örökíteni, akkor fotóművésszé válik az ember. Azon a ponton, hogy a fotón a lényegtelen le kell hagyni, már súrolja a művészet határát a fényképezés. Nem elég felkapni a gépet és lekapni a látott dolgot, személyt, hanem úgy kell megkomponálni a képet, hogy csak a lényeges legyen, ami önmagában is üzen, még nélkülem is.

Mi most a kedvenc gyűjtési területe, honnan töltekezik pillanatnyilag?

- Gyergyóalfaluban, ahol Hazug Pista bácsi közlekedik az ég alatt, lesi a Marosban a halmozgást és növeszti a szakállát meg a haját. Ő Bakta fele, kint az út mellett egy kalyibában lakik, méhészkedik. Rendes neve Köllő István, de Hazug Pistaként ismeri mindenki. Csudálatos ember, a hazugmesék legjobb előadója, Hány Jánosnak fogadott ükunokája, vér szerinti leszármazottja. Olyan erős a belső látása és olyan szavakat használ, hogy az csak Isten adománya lehet. „Én itt, fiam, örökké villával járok-kellek s kottyogok, mert ha egy medve találna jöni, én egyet béakasztok a foga közzi, hogy ne legyen szennyes neki se, hát neki es jobban essék a séta.” Aki így kezd a beszédét, az nem is ronthatja el, aki így fel tudja dobni a labdát, az általában elég magasra repül, s ráadásul még jó helyen is esik le. Úgy megyek oda, mint ahogy a középkori iparos legény elment cselédnek.

Megyek a fegyvert hordani neki, és buta arccal hallgatom reggeltől estig és fájós arccal, reszkető gyomorral térek haza, mert annyit kacagok rajta visszafojtott nevetéssel, hogy szinte megbetegszem. Gyergyóalfaluban élt Okosbolond Jóska vagy Barát Jóska is, akinek szamaras fogatja volt, és az ő emlékeit is gyűjtögetem. Az utóbbi időkben ez az én területem. Érdekes, hogy az ontariói Hamiltonban az előadásom alatt egy farkaslaki ember felállt és közölte, hogy ismerte Okosbolond Jóskát. El is mondott egy olyan történetet, amit eddig, kb. egy éves gyűjtés alatt még nem hallottam. Egyszer a szamaras fogatjával ott haladott az úton, és jött az autóbusz, tele leánnyal, akik az alfalusi lengyárba igyekeztek. Megállt a busz, hogy megrézfálják Jóska bát. A buszvezető mondta a leányoknak, kérjék meg Jóska bát, vigye őket tovább, mert elromlott az autóbusz. Tíz szép leányka kiszállt a buszból, s megszólították: „Jóska bá, úgy áll a helyzet, hogy elromlott a busz, nem vinne el minket a lengyárba?” „Ah, dehogynem”, aszongya, „s hát hova akarnak ülni a leánykák, a kabinba vagy a karosszéjiára?” „Hát inkább a kabinba”, mire Jóska bá felemelte a szamar farkát, „Tessék befáradni”. Ilyen volt.

*Berecz András torontói hallgatóságának dedikál
Fotó: Telch György*

Sinka István¹**TÜNDÖKLŐ FÖLD**

Az ezeregyéjszaka meséje sem lehet ennél különb. Tűz és ezüst. A vén hegyek rózsaszínű felhőket pipálnak. S hogy ring a fény! S ó, mily remek a pásztorok subája s kezükben a jelvény: a horgos görbe bot. A lángoló mezőn egy paraszt ballag által és avott ruháján aranyként szikrázik a fény; tornyok tetején, ablak üvegén vibrál a fény keze és rubin tükkel játszik és pesznye bodzafából is csodafát varázsol. És így tovább: lángorkánban a cserfaág. A nap most király és kegyétől fénylik a szép, bús nagy világ, egy tüzes lángcseppet most a pince is harácsol. Aztán a király megindul - s ó, mily csoda! - Megnő a fák árnyékostora s bodzafa lesz a csodafából újra megint... A jegenyék ujjá lengve int s meghátrálnak a fényfalankok; zürzavar lesz a nagy színpadon s a futó király lehunyja nagy forró szemét. Álmára szent csöndes zenét perget az est halk gitárja. Aztán csönd lesz. Lehull a díszlet és lezárul a nappal nagy szimfóniája.

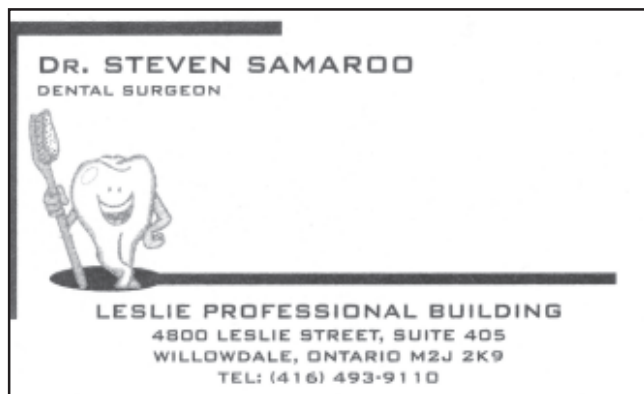
SZONETT VALAKINEK AZ EMLÉKKÖNYVÉBE

Nyárvégi estéken ha körülleg az álom
s hasadó bimbókkal, ájult levelekkel
a szomjas kicsi virág szemedre bámul fel:
álld a tekintetét... én a tiéd állom.

S a mezők útjain is, ha átbballag a csorda,
hallgassál utána: sok csengője ének...
mintha a lelkedbe visszacsengenének
ezek a szép sorok... Körötted pár levél hullongál
a porba.

Jaj, ne állj meg akkor, ne mélázz a szókon,
mert rádcsap a szerelem, mint ezüstpányvás sólyom
s vad szirtekre üldöz, minek tűz a napja...

Csak lépkedj messzi sétán... Utánad dal árad,
s én, a halk poéta, úgy nézek utánad,
mint ragyogó fa néz a kéklő alkonyatba.

MESE AZ IGAZSÁGRÓL*Berecz András gyűjteményéből*

Piros alma hullott bal kezembe, háromfele vágtam. Egy legyen azé, aki ezt a mesét elmeséli, egy azé, aki elbeszéli, egy pedig legyen a mesélőé! Egyszer az Igazság elunta vala egyhelyt. Kenyeret, turót tett, s jól feltarisnyálva világgá indult. Ahogy meneget, valami arnyékból elábú a Hamisság:

- Szerusz, drága rokony!
- Szerusz, földi! - köszön az Igazság es.
- Hova, merre?
- Világgá. Szememmel látni, lábamot használni, karomot poróbalni. - így beszélt az Igazság.

- Ej, abba melléd állok én es, - így rikkant a Hamisság - rakjuk esze kenyerünköt! Elébb a tiédből faljunk, osztán az enyimből, jó-é!

Megindulának együtt, s valóba elébb az Igazság kenyerit ették volt. Így állt az egyezés. Tél-től bé es falák mind az Igazság kótttségit. Hamar zászlaja lett neki a könnyű tarisnya. Lobogott az ódalán, ahogy a szél fütölyt!

Üdő mulva megehült az Igazság, de úgy esett, hogy nem kapott. A szeme kopogott, a hasa morgott. Ama kopogás-morgás azonba nem vala elég, há kérte még szóval es:

- Adj egy falást, földi, mer megnyuvadok!
- Adok szüvesen, ha egy szemed elvehetem. - így beszélt a Hamisság.

Az Igazság odatartá jobb szemit, s anélkül maradt. Így került vacsora. Aztán, hogy odább esmént megehült, bal szeme lett vacsoráért a fizetség. Majd a bal karját, s még a jobbot es levágta neki kardjával a Hamisság. Többől, hogy ne lipinkázzék semmit es! Szegény, hogy most már csak fél-Igazság vala, egészen jól lakott a Hamisság barátságával, kérte: ha volna szüves valami városnak kapujába vezetné el őt! Kúdulásával tán fejjobb jut! Fogta Hamisság az Igazságot s egy akasztófa alá vezeté. Itt hamar fejjobb juthat akárki!

Hallgatódzott az Igazság: há melyen város ez, senki lélek nem jár benne?

Nagysoká-nemsoká csak megnyilt vót a föld, s hárman kímásztak onnét. Feketék valának, mint az üst, s a füst! Elöl két szarvik, hátol a harmadik: ha curikkolnának es, csak kárt csináljanak! Ördögök valának! Nyelvik bograkötve-görcsre-húzza, nehogy véletlen valami szépet-jót szóljanak! Hamar felszöktek az akasztófának tetejibe. Kakaszóig ott heppedeztek! Körmiket sárgítva szivaraztak, angyalok talpa alá füstölgettek, hármat sziptak, egyet töptek. Dicsérték az esti levegőt. Középen a nagy, öreg, főnök ördög, szélibe két küssebb, munkás

¹Sinka István: Szép értelme földi dolgainknak, 1997. Szerkesztette Medvigy Endre.

ördög. Kérdi a vén:

- Mit végeztetek? Lássam, érdemlitek-e odalenn a furústukot?

Mondá az egyik күsebb:

- Vót itt egy orvas, az olyan uruságot tudott!: a csonkákknak járást, fogást, a vakoknak látást szerzett! Na én azt az orvast megfojtám! Evel a két kezemvel!

- Derék! Fáin furústuk vár odalenn! De mi vala az az uruság? Te!, kíváncsi vala a vén.

- Az éjen újhód lesz, így magyaráz a күsebb ördög - elyenkor a ködből gyöngyharmat válik. A csonkák ha ebbe az éjen hullott gyöngyharmatba meghingeröznek, járn kezdnek, vakok, ha szemik gödribe csombolyiccsák, látást nyernek..

Na ez vala ama híres orvastudomány! No jó. Kérdé a nagy öreg főnökördög a más күsebbet:

- Há te a világot lefelé fejlesztéd-e valamivel?

- Nem szégyenkezem! - így beszél a másik. Három istenkárikodásnyira innét napnyugot felé áll egy királyi város. A városnak északi szegeletin hét ásó mélyen van a főrások ereje. Én oda leásék, én arra sziklakövet tögöríték, aval a vizek mind elapadnak, a város szonnyan kell posztuljon!

- Azt elvégezed-e? - így morog az öreg ördög.

- Én el, így vakkant a күsebb.

- Fáin furústuk vár téged es odalenn! Eccer biztos, hogy fáin!

Ekkorra egy bogárcsorda harangnak repüle, a kakas ijedten hajnalt kiálta. Az ördögök farkikot akasztófára csederíték, lesikulának, hasadékba eltűnének.

Immár az Igazság a füle után okos-, szüve után kíváncsi vala. Próbálta javára fordítani az ördögosztót. Újhód ködjéből szállt drága gyöngyharmatba szorgoson meghingerözött, jaj, a karjai úgy megépülének! Olyan hosszan! Már még huzkodta vissza... dolgos kar a drága holmi, dióverő pózna akad elég! Szeme gödribe es harmatot csombolyított, s megpillantá a kelő napot, Keleten! Látva-látatlan ott kel az. Hálát adott az Istennek az Igazság, hogy szeme lett, s karja nőtt, s nyomba megindula ama víz nélkül való városba. Három miatyánknyira Kelet felé. Városa közepin gyászfeketébe éppe a király busula. A sok szárazságot busulá. Az Igazság ást nyomott a markába, s hította a déli szegeletbe vizet fakasztani. A király hitt az Igazságnak, vele ment. Mikorra leástak hét ásónyit, s a sziklát eltögöríték közösön, a források erei mind megnyílnak! Eddig a szárazság volt baj, most a vizek mind megáradtak! Ott még az apró gyermek es uszni tanult! Hogy a király s az Igazság egymás mellett tempóztatnak, rikkant a király, s vizet töp:

- Te tetszel nekem! Ül j nálam! Egyik ódaladra

kardot adok, másakra egy ügyes fehérnépet. Ezt kösd fel, azt vedd el! Ez megvéd, amaz elszaporít! Tetszett az Igazságnak ez a beszéd. Mikorra a vizek medrikbe tértek, nagy fényességbe kötözött.

Olyan az igaz dicsőség, a kerülőt keresi, a keresőt kerüli. Így aztán üdö telve az es megtörtént, hogy a Hamisságnak tarisnyája lett a szélnek játéka. Kenyerefogytán kúdulnia kellett, de csak kevés háztól bódogult. Ej, gondolta, de jó lenne, ha még találkozhatna az Igazsággal, bár addég, amég adna valamit! Na éhségibe olyant huhejtázott... a föld kacagott alatta!: Héhhé! Igazság! Merre vagy?... Ha?... No né!

Há még rajtamon kívül ki kiabál itt?... Más es az Igazságot keresi?... Tám ez es megehült?... Hamisságot a maga hangja egészen megzavara. Ódalas helyen nem üsmerte ki magát. Esment csak rikojtott: Héhhé, büllülü, hóhóhó! Hol vagy Igazság?

Édes rokony!... "Édes rokony"? Ez a rikótázó es rokona az Igazságnak?... Akkor nekem es rokonyom!... Ki lehet az? Hé! Hát te ki vagy?... Te ki vagy?... Né te né", melyen tilibógyi-ökröndi lélok!... Hó!... ügyelj te még máma, mer pórul jársz!...

No aztán addég hé, addeg hó, egyszer hallja ám:

- Héhhé héhhéhhéé! Ki vagy te, hogy fenyegetőzől!

- Hóhóhóó! Az Igazság vala az! Dörgösön hűdített vót, s méges a hangja az eget karcoló. Hang után a Hamisság elérte az Igazságot, s kért egy falás kenyeret. Kapott az egy szemiért. Másnapi kenyeret a más szemiért, harmad- s negyednapit a két karjáért kapta. Az Igazságnak kardja azt se hagyá meg. A Hamisság immár vakon s csonkán kérte az Igazságot: "vinné el oda, hol a szerencsáját olyan ügyesen esszekúdulá!" Igazság a Hamisságot amaz akasztófa alá vezeté. Födhasadván jött a három ördög. De mikor az öreg számba kérné mit miveltek, a más kettő magát megbikacsolá: Nem mondjuk, valaki lélok kihallgatá titkos beszédünköt, s nagy a baj! Azóta a csonkák épülnek, a sánták járn kezdnek, s a vakok látást nyernek... Égje meg a tűz, lepje el a hó!

- S jaj, sáppadoz a másik fekete, ama víz nélkül való városban a források erei mind megnyílnak! Mintsáb szonnyan halna, inkább uszkál a nép! Fokhagyma irtalmazz!

Na, de aki titok tudni eljő eccer, eljő másszor! -így böcsködtek, s megindulának kíváncsit keresni. Az akasztófa tetejiből farokcsederítve lesikulnak. Puhára purcantak!

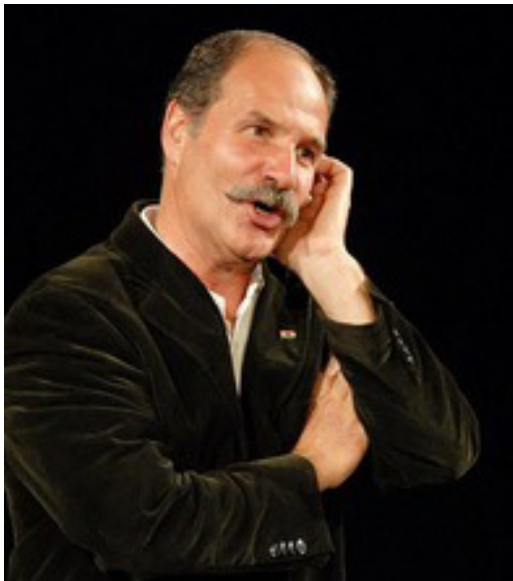
- Jaj, te, há tudd meg, hogy éppe téged keresénk!, így szavalának az erősen bizakodó Hamisságnak.

Hanem Hamisság!... aval a bizakodással úgy látszik, higanyt szorítál, vizet markoltál, fővenyt fogtál!

Ördögök a Hamisságot ott helybe feldarabolák, még

az apró-csontját es elégeték. S amikor a Hamisságnak hamuja már csak por-hamu-halom vala tenyerükön, megfuvinták. Így. Arany alma hullott jobb kezembe, valahogy azt es háromfele vágtam. Egy legyen azé, aki e mesét meghallgatá, egy azé, aki meghallá, egy pedig legyen mindahányunké!

Fotó: Bede Fazekas Zsolt

THE TALE ABOUT TRUTH

As narrated by András Berecz

A red apple fell into my left hand, I cut it up into three parts. One for the one who tells this story, one for the narrator, and one for the storyteller!

Once the Truth got tired of a place. He packed bread and cottage cheese into a sack and set off for the world. As he went along, Deceit came out of a shadow:

"Hello, dear kinsman!"

"Hello, neighbor", Truth greets in return.

"Where you headed?"

"The world. To see with my eyes, use my feet, try out my arms", said the Truth.

"I'm with you in that", piped up Deceit. "We can put our bread together! First we'll eat yours, then mine, okay?"

They set off together, and indeed they ate Truth's bread first. That was the deal. Before long they had eaten up everything from the Truth's sack. Soon his sack was so light that it was more like a flag, just hanging from his shoulder and fluttering in the breeze.

After awhile the Truth got hungry, thing is, he didn't get anything to eat. His eyes were knocking, stomach growling. As if all this knocking and growling wouldn't have been enough, he asked in words too:

"Give me a bite neighbor, I'm ready to collapse!"

"I'll give you something to eat, if you give me one of your eyes", is what Deceit said.

The Truth gave him his right eye. That's how he got supper. As he went on, he got hungry again, and then he gave his left eye for supper. Then Deceit used his sword to cut off his left arm and then his right. He had nothing at all to wave with. Poor thing, he was only half Truth now. He had had quite enough of his friendship with Deceit, and asked if Deceit would be so kind as to take him to the gate of some city! Maybe he could do better by begging! Deceit took the Truth and led him underneath a hangman's tree. Anyone would soon get ahead here.

Truth listened: Hey, what kind of city is this, there's not a soul here.

Sooner or later, the ground opened up and three crawled out. They were as black as cast iron pot, like smoke! Two horns in front, the third in back if they would just go backward, then they could do harm! They could be devils! Their tongues were tied up in knots, no chance to say something good or nice. Soon they snuck up to the top of the hangman's tree to hang out until the rooster crowed. Right there under the soles of angel's feet, they smoked with yellowed fingers, slurping up the dew and spitting, while praising the evening air. The big, old boss devil was in the middle, with the smaller, lesser devils on either side. The old one asked:

"What have you done? Let me see if you're worthy of the breakfast down there."

One of the smaller ones said:

"A doctor was here with some amazing knowledge! Hey, he could make the limbless walk or grasp again, or make the blind see. Ah, I strangled that doctor!"

"Perfect! A fine breakfast waiting down there. But just what is this knowledge?", the old boss was curious.

"Tonight there will be a ew moon! - says the little devil - That's when fog turns into pearly dew. If a limbless person rolls in pearly dew that falls at the new moon, they'll start to walk, if the blind packs it into their eye sockets, they will see. Hey, this could be famous medical knowledge!"

"Okay." The big boss devil asked the other smaller one:

"And what have you done to hold back the world?"

"I have nothing to be ashamed of", says the second smaller devil. "Three curses in the name of God in the direction of the setting sun from here stands a royal city. On the northern edge, seven spades deep lies the source of water. Dig there and roll a boulder in and then the rivers all dry up, the city will go to ruin!"

“Did you do that?”, growls the old devil.

“Yep”, said the smaller one.

“A fine breakfast is waiting for you down there. Yessiree, very fine indeed!”

Just then a big swarm of bugs buzzed so loud in flight, that the rooster crowed down in fright. The devils wound their tails around the hang-man’s tree, slid down and disappeared down the crack from whence they came.

Now the Truths ear was smart, his heart was curious. He tried to turn the evil’s word for the good. He diligently rolled in the pearly dew fallen from the fog on the night of the new moon. Oh, his arms began to grow! But so long! He even tried to pull them back... his precious working arms would now make good poles for knocking walnuts down from the top of a tree. He saw the rising sun! Believe it or not, it rises over yonder! The Truth thanked God for new eyes, and that his arms grew, and went on down the path towards the city without water, three praises of God to the East.

The King happened to be in the centre of the city dressed in black mourning. He was mourning the drought. Truth put a shovel in his hand, and advised him that on the southern edge of the city he would discover water. The King believed in Truth, and went with him. When they dug down seven shovel strokes and then rolled the rock out... the strength of all the springs opened up! ‘Until now drought had been the problem, now all the rivers flooded! Now even small children learned to swim! As the King and the Truth walked along together, the King exclaimed as he spit water:

“I like you. Be in my court. I’ll give you a sword at one side and a clever wife on the other. Carry one and marry the other. One to protect you, the other to reproduce!”

The Truth liked this talk. When the river beds were full, he was bathed in glory. True honour is the kind of thing that seeks out the one that avoids it and avoids the one that seeks it. After awhile of course Deceit’s sack also became a toy of the wind. When his bread ran out, he had to beg, without much luck, Hey, he thought, it would be good to meet up with the Truth, at least until the Truth would give him something. In his hunger he let out such a big whine, that the earth chuckled beneath him!

“Hey, hey, hey! Truth ! Where are you? Are you half alive or completely dead? Eh? What’s this?”

Following the sound of the voice, Deceit found the Truth, and asked for a bite of bread. Truth got one of his eyes. And then the other eye in exchange for the next day’s bread, on the third and fourth days, he got both

arms. Truth’s sword didn’t leave him even that. So the blind and limbless Deceit asked the Truth: “Take me to where you had such good luck begging.” The Truth then led Deceit to the place under the hangman’s tree. The three devils came out of the crack in the earth! But just when the old devil was about to ask what they had done, they suddenly got stubborn:

“We hate to say it, but somebody listened in to our secret conversation, and that’s a big problem! Since then the limbless grow limbs anew and the crippled begin to walk, and the blind win their sight. May the devil take them and bury them in snow.”

“And ohh”, said the other little black one getting pale, “in the waterless city, all the springs opened up! Instead of dying of thirst, all the people are swimming. Garlic have mercy!”

“Ah, but he who comes for the secret once, will come back again!”, they reasoned, and set out to look for the curious one. Winding up their tails, they slid down from the top of the hangman’s tree, landing softly.

“Hey, what do you know! It just happens to be you we’re looking for!”, they said loudly to a very hopeful Deceit.

But Deceit! With that hope it seems you’ve been trying to pick up mercury, grasping at water and clutching onto sand! The devils chopped up Deceit, down to the smallest bones right there on the spot, and then burned him. And when Deceit’s ashes were just a little pile of dusty ash in their palm, they blew it into the air. Like this.

Fotó: Telch György.

A golden apple fell into my right hand, somehow I cut this one up into three as well. One for the one who listens to this story, one to the one that really hears it, and one for all of us!

MÓZSI FERENC A LÉTEZÉS DOLGAIRÓL

Mózsi Ferenc 1970. szeptember 1-én egy szál fürdőnadrágban úszott át a szabad világba, s "azóta kinn vagyok a vízből. Ettől fogva hívnak engem 'szivárványos ember'-nek", mondja. Egy olyan szivárványos ábránról van szó, amely soha nem teljesült be egészen. "Mi még mindig ezzel a nagyon is fontos poggyásszal járjuk a világot, avagy próbálunk élni és megélni", vallja. "1980-ban, a magyar Amerika közepén, Chicagóban egy olyan közegre találtam, amelyben úgy éreztem, hogy abban már gyökeret is ereszthetek. Akkor már látszódott, hogy az álmainkból valamit meg lehet valósítani. Nem tudtam volna elviselni a saját botcsinálta üzletemberségemet, ha nem tudom összekapcsolni egy olyan kihívással, amelyiket ott, a félélmagyarországnyi Illinois Államban megoldottam."

Nagy mesélő Mózsi, a szavakkal való játék költészetének egyik legjellemzőbb vonása. Életéről sok érdekes mozzanatot villant fel, ami majdani irodalomtörténeti adalék lesz.

"Felvettem a zöld fürdőnadrágomat, mert úgy-e, a zöld a remény színe, felkötöttem a törömet. Gondoltam nagy merészen, hogy egy tuskót veszek a hónom alá, hogy legyen mire kapaszkodnom, ha elfáradok, de nem számoltam az apály-dagály játékával. Mikor egy nagy hullám jócskán oldalba vágott, azonnal elengedtem a tuskómat. Olaszország felé úszva elkezdtem olaszul számolgatni, 840-nél abba hagytam és úsztam tovább. Azzal sem számoltam, hogy a jó másfél méteres hullámok sósak is, kimossák az ember szeméből a valóságot, hogy elveszítem az időérzékeimet. Két óra után már nem számígtattam semmit, csak azt tudtam, hogy muszáj úszni. Egyszer csak nagyon nagy zajban találtam magam, mintha tengeri szörnyek vagy tankok hemzsegték volna körülöttem. A valóságban az ott kikötött halászhajók motorja berregett, ami a víz alól eljutott hozzám. Belekerültem egy nagy fénypásztába, és akkor valaki meglátott. Elkialtotta magát olaszul, hogy „Ember a vízben!” Az olasz beszéd hallatára visszakiabáltam nekik, hogy Italia, libertate és hasonló

szavakat. Kérdezték őket, hogy Solo? Persze, hogy egyedül vagyok, mondtam, de arra már elveszítettem az erőt. Mire a két karomnál fogva felsegítettek a halászhajóra, mint a macska, tehetetlenül elterültem a fedélzeten. Hogy azok ott milyen kedvesek voltak velem! Szinte magukhoz szorítottak, össze-visszabeszéltek nekem mindent, leküldtek a motorházba, desztillált vízzel lemostak, életet dörzsöltek belém. Aztán reggel kivittek a kikötőbe. De előtte megadtam magam az öreg kapitánynak - neki ajándékoztam a szarvasagancsos törömet. Mit mondhatok? Csodálatos volt ez a megérkezés! Olyan boldog voltam akkor, hogy aludni sem tudtam. Isztriai-félszigetről elindulva így úsztam át Olaszországba, ami kb. 10 km-nyi víziutat jelent. Jó erőben voltam, felkészültem erre a kalandra. Előtte két hétig Bulgáriában az Aranyhomok-parton komolyan edzettem, előtte meg Lengyelországból kerékpároztam haza négy nap alatt. Csak éppen a sós vizet nem vettem be a terveimbe. A menekült táborban kiderült, hogy én voltam a huszonkilencedik úszóbajnok, akit a tengertől szedtek ki, ugyanakkor a 68,274. magyar menekült az elmúlt tíz év során (1970 szeptemberében), ami azt jelenti, hogy évente 6,000-en szöktek meg otthonról.

Verseket Olaszországban kezdtem írni védekezésül szinte, nehogy az anyanyelvemet elfelejtsem. A vadság korát nem írtam le, mert nem volt rá időm akkoriban, a huszonévek homályait már leírtam, de később ezeket a verseket sem adtam ki. Amikor átkerültem Amerikába, akkor *A képzelet kertjeiben* c. kötetemet a drága jó Szörényi Éva művésznő segítségével jelentette meg a Nemzetőr Baráti Köre. Én akkoriban esztergáltam Californiában. Hogy mennyire boldog voltam akkor! Tollas Tibor úgy szállt le a repülőgépről San Franciscoban, hogy 'Hol van ez a Mózsi Ferenc, akinek két olyan remek forradalmi versét olvastam?' A 18. évfordulóra ugyanis én megírtam, hogy "A forradalom most élne nagykorúságát." Gyönyörű volt az indulásom. Azt a versemet akkor a Nemzetörnek az első oldalán hozták le. Azon az őszön 700 magyar előtt Szörényi Éva és Tollas Tibor mellett kellett fellépnem az 56-os emlékműhöz. A könyvemet Szörényi Éva a fiával, Örkény Tamással európai előadói körútján népszerűsítette. Ennek hatására jutottam el több mint 10 nagy európai városba. Háromszáz kötetemet vették meg, ami verseskönyv esetében nagy eredménynek számított. Ez egyszeri rekord volt, nekem se sikerült se előtte, se utána soha többé. A legutolsó könyvemet egy egyetemi kiadó adta ki, az iUniverse. Ezt s még két másik kötetet fordítómmal, Hargitai Péterrel hoztuk össze.

Péter egy csodálatos könyvet tett le az asztalra magyarul *A forradalom lánya* címmel. Megadta azt,

ami szimbolikusan kijár a forradalomnak, de nemcsak a pesti srácnak, hanem a lánynak is. Andrew Vajna *Szabadság, szerelem* c. filmje és A forradalom lánya c. könyv a legszebb, a legcsodálatosabb, ami megszületett az 50. évfordulóra. Annyi minden megjelent, annyi minden a háttérben maradt, de a forradalomnak az égő emléke nem. A forradalom mint parázs ég a nemzet lelkében. De ne lopják el a forradalmat sehol, és ne menjenek koszorúzni az árulók a mások nevében! Többet mondok: egy nemzetet nem lehet kifosztani, kiforgatni az emlékeiből, és a forradalom az, ma is az!

Beszélnünk kell arról, ami még megtart, hogy tudjunk egymás szemébe nézni. Mert van azért, amiről tudunk még beszélni.”

Mócsi Ferenc

MEGÁLMODTALAK

illan az illat
futórózsák rohamoznak
a nyár már előre üzen
szirmulatkor
a virágoknak is sietős

kelyhese válogatja

válogatott rügyek robbannak
a természet kicsinykét bibelődik
szimbólumok csokrulnak
mindez huzathasadáskor

virágköltészet

kedvesem kertjéből
bokréták szökkennek
lélekmentő Lila Akció

jövő-gyakorlat élesben
féktelen kísérlet a túlélésre
fantáziámban fűroszthenélek
kegyben bajban tompuló
kések vajúdnak

kikeletkor illedelmesebb a szándék
görbülő tekintet tükrök foncsora
fondorlatos árnyék
ékfoglaló szavak szemérmes igék
igevonó ábránd sokszorosított
hasonlatszalg az éj fekete hajában

megálmodtalak...

I HAVE DREAMED OF YOU¹

dalliance of fragrances
rush of rambling roses
and now summer sends
for her harried flowers
to unpetal

her calyx chooses

buds revel
in their burgeoning
nature is piddling
taking her time
and when the breeze blows
symbols gather
a bouquet of rhyme

blooming a uni(verse)

from my lover's orchard
bursting flowers
life-saving lilacs
poised for our unfolding

my unbrideled bride
of happiness
how You revel in my fantasy
in grace in sin
how knives within
me dull their sharpness

and springtime is delicate
a mirror's mime of silver
shadows untwisted
florid words
a river of promises
stenciled silk ribbons
of images in night's black tresses

I have dreamed of You...

Translated by Peter Hargitai

¹⁰INVENTING BEING - KITALÁLT LÉT. Poems by Ferenc Mócsi. A New translation by Peter Hargitai. iUniverse, Inc. New York, Lincoln Shanghai, 2005

VERESS KÁROLY, AZ ÖRÖK TITKOK KUTATÓJA

Veress Károly, a művész felesége, Margó és István, a harmadik fiú

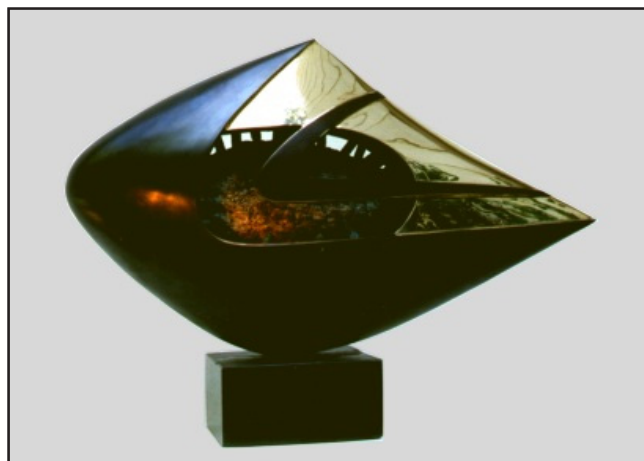
Veress Károly szobrászművész zenét, költészetet lát meg az anyagban, amely vésője nyomán életre kel, hirdelve a tiszta szépség harmóniáját. Niagara-on-the-Lake-i otthonának kis kiállítótermében és a műteremben, a szoborparknak is beillő udvarban mind olyan alkotásokat látunk, amelyek megfoghatatlan érzéseket, gondolatokat ébresztenek bennünk, csak a zene, a líra nyelvére fordíthatók le, mellőzve minden prózaiságot.

1989

Veress K. Sampling Time

Veress Károly: Forever. Bronze and Boulder

Bartók III. Zongoraverseny, a 151. zsoltár, Együttérzés, Parázs, Sisyphus, Oltalom, Remény – sorjáznak a címek, mind-mind az alkotó lelkirezdüléseinek a vetületei. Mondhatnók azt is, hogy a műzsák találkozásából alakulnak ki Veress Károly munkái. Mert Kari – ahogy családja és barátai nevezik – szereti a zenét éppúgy, mint a verseket. Gazdag könyvtárának polcain irodalom- és művészettörténeti ritkaságok találhatók, zene nélkül pedig nem tud élni. Margó, a holland származású feleség, három fiúk édesanyja virágokra, fákra, füvekre, gyógynövényekre vigyáz, amelyek mind hozzájárulnak ahhoz, hogy Kari művészete kiteljesedjék. Itt is, otthon is, a Mátra aljában, ahova évente ellátogatnak.

Veress Károly: Solitude

Veress Károly: Bartók III. Zongoraverseny

KAROLY VERESS - SCULPTOR

Karoly Veress was born in 1935 in the rugged mountains of Transylvania. The upheaval of the Second World War forced him to recognize the fragility of his environment and the system that shaped it. In his youth he exhibited a natural talent for literature and poetry, his first artistic expression.

In the turbulent 1950s, Veress studied literature at the University of Budapest. The chaos and ruins of postwar Hungary and the subsequent resentment of Soviet occupation, led to anger within the Hungarian psyche which erupted into the Hungarian Revolution in 1956. Veress's participation in the revolution ended in tragedy, as he experienced the second major upheaval in his life - the necessity to leave Hungary.

Veress fled to the Netherlands, where he continued his studies in Arts at the University of Leiden. In 1966 he married Margot Dooijes, and in the stability and peace he found, he discovered his love for sculpting. Veress once wrote, "I am put on the earth in the middle of creation. My life is a flight into the protection of others, and a flight back to loneliness to see if I still exist. I exist in making sculptures." For Veress sculpting was more than a discovery; it was an explosion of exploring human emotions, not through words, but through form.

Sisyphus. Steel & Boulder, 24" x 19"

One of the most important developments in Veress's professional career was his meeting with the great Dutch art critic and curator Pieter Leffelaar. Leffelaar became his mentor, and until his death in 1978, was an important force in the development of Veress's career. Leffelaar once said, "Veress's art does not mimic reality, it goes beyond, where imitation stops."

In the 1970s, Veress became well known in the Netherlands and much of Europe. His work graces many private and corporate collections, including that of Her Majesty Queen Beatrix, Queen of the Netherlands, and those of the Dutch and German governments. In 1978, Willem Sandberg, the famous former director of the Stedelijk Museum of Amsterdam, encouraged him to spread his wings to North America. Since 1980, Veress and his family have lived in Niagara-on-the-Lake, Canada, where his art has continued to grow and develop. From this peaceful spot his work reaches out across the world.

Veress emphasizes that his work not only reflects the time of its creation, but must also have a timeless truth. Sculpture should not merely be a translation of the human experience into form, but should also explore the aspect of the human psyche that is detached from everyday life - from actuality. Art is truthful and authentic when it gives the moment of its creation a place in the universal order. His work, although prompted by personal experiences, spontaneously decouples from the present and evolves into a deeper, almost generically human expression. What Veress expresses in his sculpture relates to all of us, and transcends generations, cultures, and races - this is what gives Veress's work a timeless truth.

www.karolyveresssculptor.com

"One of his most recent works, Sisyphus [1997], is a beautiful sculpture. The word "beautiful" does not refer to the artist as a sentimentalist. He does not try to be either a moralist, or a teacher. A sensitive thinker? Yes, indeed, Veress' philosophy relates to Camus' theory on absurd. At least, I feel this. Here is the sculpture. It is monumental, simple, and noble . . . Looking at it, some might ask: what kept Sisyphus motivated to see the sunlight? Karoly Veress tells us by his grand work of art that through the full acceptance of the absurd we can still reject death by loving life and effort. That is the approach Sisyphus took. Instead of focusing on keeping the rock steady once he got to the top, he learned to love the simple motion of his action. This is the meaning of Sisyphus' endeavor. This idea echoes in the message of Veress' sculpture: the love of life..." (R. D.)

Brooks Joyner wrote: "His work is strongly influenced by the post-cubistic European sculpture of Brancusi, Lipshitz and Moore. Veress works with smoothly flowing curvilinear lines, organic bonelike shapes and overlapping concave and convex polished surfaces. His work has dynamic strength and massiveness even for small pieces and his sense of volume and internal space is accomplished through what can be described as a balance of opposites, that draws directly from the interaction of two bodies.

His work is strongly style conscious and might be considered proudly derivative of modern European biomorphic sculpture. 'If you try to give a definition in sculpture you must be as precise as the written word'."

According to Peter de Rijke "Károly Veress seeks and finds visualized solutions to human emotions and knows, in spite of his choice of cool materials like bronze and marble, how to give them a warm feeling. His ambition to create those feelings aims at abstraction as the most objective way to communicate. Furthermore, his strength lies in the fact that the relationship with visible reality never totally disappears. His intellectual understanding and emotional feelings are balanced. The works are designed and finished with the utmost care for this purpose.

*A Moment Embraced.
Bronze and Boulder*

The deep emotions he likes to visualize are perfectly fit to be realized in monumental sizes. For example his sculpture, 'Psalm 151', brings to mind Rotterdam's sculpture 'Damaged City', by Zadkine. It is clear that 'Psalm 151' would gain, as Zadkine's work, an even more dramatic character in a monumental size. But even in its smaller size the work has tension and visual power enough to force one to think, to create the inner quiet to do so, and to evoke the feeling that is called human."

"He now speaks a universal language of such delightful beauty that one often gets very moved looking at his sculptures. Don't ask how much is at stake nor how he persevered to give these bronzes (as well as magnificent marbles and plaster) their skins as smooth as mirrors. It could only be the artist's drive and aspirations in his search for perfection.

Veress is a man prepared to do the utmost, not only technically but more importantly as an artist. The striking line play of his sculptures excels by refined forms staying close to nature and by folding and weaving their continuous movements and harmonies. The often eye-delighting play of liquid concaves and convexes that give his figures all kinds of reflections is his signature and is characteristic of his personality." (Pieter v.d. Bosch)

Inner Sanctum. Bronze, 16" x 4,5"

Inner Sanctum II. Bronze, 15" x 9"

F E L H Í V Á S
A KILYÉNFALVI FALUSI KÖNYVTÁR
ÚJRAALAPÍTÁSA ALKALMÁBÓL

*Ez itt az ősi balladák világa,
 Mesél az erdő, sűg a szűzi csend:
 A székely sors nagy barna szárnyú sasként
 Hegyek felett s szívekben kereng.
 Megejt a rét, az illatos kaszáló
 Ezer virágból szűrt édes szaga,
 S a naplemente hosszú hamvas árnyán
 Mintha lidércek fátyla hullámszana.
 Egy régi dal nő új szimfóniává,
 Mesék foszlánya száz híron zenél:
 Erdély dalol felkavart szívemben,
 A balladás, vén, örök titkú Erdély.*

Dutka Ákos

A székelyföldi Hargita megyében, a Gyergyóimmedencében, a két várost, Gyergyószentmiklóst és Székelyudvarhelyt összekötő országút mentén, Újfalva és Tekerőpatak között terül el egy kicsiny település: **Kilyénfalva**. Alig kétszázhatvan háza közül ma néhány üresen néz szembe az idővel. A falu lélekszámát a szocializmus ésszerűtlen gazdaságpolitikája, a lélekölő kommunista ideológia és a fiatalok elvándorlása jóval ezer alá apasztotta. De az itt élők ragaszkodnak hagyományaikhoz, nemzetiségükhöz, vallásukhoz.

A faluban a század elején működött népkönyvtár azonkívül iskolai könyvtár is volt a felekezeti iskolában. Ezekből a felnőttek és a gyermekek egyaránt kölcsönözhettek. A könyvtárban a magyar irodalom klasszikusai mellett a világirodalom jelentősebb alkotásait is megtalálták. A II. világháború alatt azonban a könyvtár állománya szétszóródott.

Az 1948-as oktatási törvény államosította Romániában az egyházi iskolákat. Kilyénfalván erre 1948. július 27-én került sor, s ezzel megszűnt a több mint 200 éven át megszakítás nélkül működő római katolikus egyházi iskola. Az I-IV. osztályos kisdíjakokat oktató intézmény 2006-ban került vissza az egyház jogos tulajdonába. Az iskolaépületet Kolumbán Imre polgármester és Szilágyi Lőrinc plébános a helyi tanács és az egyházközösség anyagi támogatásával felújította.

A régi-új iskola újra nyíltan hordozhatja nagy múltja szellemiségét, azt a világlátást és gondolkodásmódot, amelyet a falu szülötte, **dr. Jakab Antal gyulafehérvári püspök** képviselt. Az iskola falai közül már csak az a Falusi Könyvtár hiányzik, amely kultúránk őrzésében az itt élők segítségére sietne, s amely Jakab Antal nevét viselve a hitvalló püspöknek itt, a szeretett szülőfaluban is méltó emléket állíthatna.

A kilyénfalvi plébánia kapujában

Kilyénfalva a szomszédos Tekerőpatak és Újfalva településekkel egybeépült, s közigazgatási szempontból Újfalvához tartozik. Karbantartott, működő könyvtár jelenleg a három falu egyikében sincs, a tervezett kilyénfalvi könyvtár tehát szélesebb közönségrétegnek áll majd a rendelkezésére.

Kérjük, könyvek adományozásával legyen segítségünkre a **kilyénfalvi Falusi Könyvtár** újjraalapításában. Felajánlását köszönjük:

Varga Gabriella újságíró

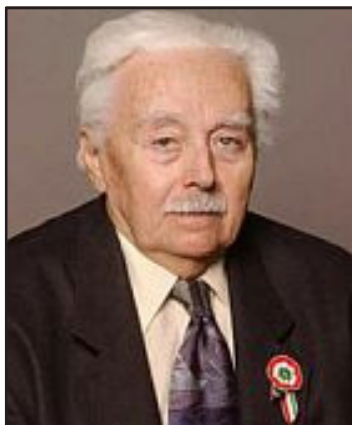
1165 Budapest, Újszász u. 45/B. „i” ép. 107.
 Magyarország, Tel.: 00 36 30 210 76 29

Szilágyi Lőrinc plébános

37306 Chileni, Str. Principala Nr. 81.
 Hargita megye, Románia, Tel.: 00 40 744 278 267

Húsvéti határkerülő Kilyénfalván

MÉHES GYÖRGY (1916 - 2007)

Meseíró, regényíró, színműíró, műfordító Méhes György Székelyudvarhelyen született 1916. május 14-én. Középiskolai és jogi egyetemi tanulmányait Kolozsvárott végezte el.

1938 és 1944 között a Pásztortűz, majd a Keleti Újság színházi rovatvezetője. A háború után a Világosság, a Falvak Népe, a Művelődés munkatársa, majd 1956-ban rövid ideig a Napsugár című gyermeklap főszerkesztő-helyettese.

Folytatódott a csillaghullás... ismét örök nyugovóra tért irodalmunk egyik veterán óriása, Nagy Elek, akit Méhes Györgyként ismert és szeretett a nagyközönség. A klasszikus értelemben vett polgári irodalom utolsó képviselőjét veszítettük el benne.

Szép, teljes élete volt. A múlt század ötvenes éveinek közepétől az ő meséin, történeteiben nőttek föl az erdélyi gyerekek. Színdarabjai 100-150 teltházast értek meg. Könyveit szétkapkodták. Az erdélyi magyar irodalom egyik legünnepeltebb szerzője volt. Polgári attitűdje következtében "Ő volt az úr az elvtársak között." Az ezredforduló a szakmai sikert is meghozta számára, a Kossuth-díj mellett nemzetközi kitüntetésekben is részesült. Élete utolsó éveiben műveinek újrakiadásai fergeteges sikert arattak.

Gyönyörű volt családi élete is, mely számos írását megihlette. Misztikus a halálának időpontja is: három esztendővel ezelőtt, ugyanezen napon veszítette el élete nagy szerelmét, imádott feleségét, Erzsébetet.

2002-ben a Kossuth-díjjal járó jutalomösszeget önzetlenül följánlotta az Erdélyi Magyar Írók Ligájának. Így jöttek létre a róla elnevezett díjak, amelyek azóta is a legrangosabb erdélyi magyar irodalmi kitüntetéseknek számítanak. Joggal nyilváníthatja tehát Méhes Györgyöt, szeretett tagtársunkat és mecénásunkat saját halottjának az Erdélyi Magyar Írók Ligája.

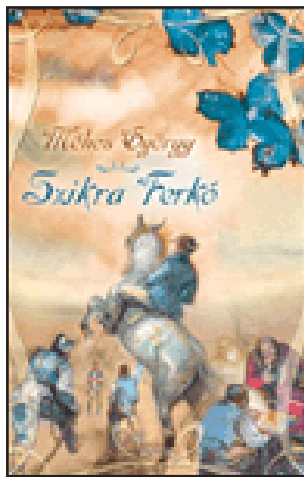
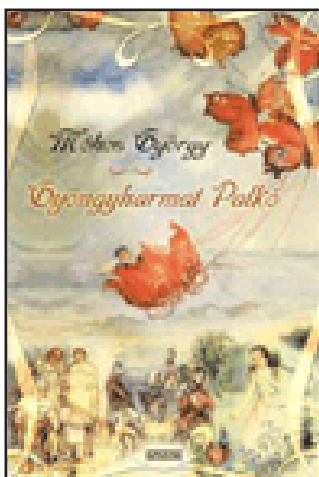
Az Erdélyi Magyar Írók Ligájának Választmánya

Méhes György

SZIKRA FERKÓ (Meserészlet)

Kis, kerek tó volt, mélykék a tükre, mindenfelől öreg lombú fák hajoltak fölébe. Csak egy-egy gyöngécske szellő cirógatta végig a víz színét, melyen három tavirózsa ringatózott. Az egyik vörös volt, bíborvörös; sárga a másik, narancsba hajló aranyzín; fehér, csodálatosan fehér, hószerű a harmadik. Ekkor így szólt a táltos: - Itt várj meg, Szikra Ferkó, innen el ne mozdulj, míg meg nem látod a három Szélkisasszonyt. De egyre vigyázz, kicsi gazdám, csalfák ők, kacérok, legénybolondító lányok azok, s ha nem vigyázol, a tó vizébe ölnék téged. Sok legény, hozzád hasonló, bátor szívű, erős karú lelte már ott halálát. Akár sírnak, akár kacagnak, akár ígérnek, akár könyörögnek, csalogatnak, bolondítanak, te semmit se higgy nekik, tedd azt, amit tenned kell, a többivel ne törődj.

Ennyit mondott a táltos paripa, dobbantott egyet, és eltűnt. Szikra Ferkó pedig letelepedett a mélykéken tükröződő víz partjára, annak kiálló kövére, szomorúfűz lombosára alá. A szomorúfűz ágai szelíden simogatták arcát, s mintha ezt susogták volna: - Menj, menekülj, Ferkó, fussál, Szikra Ferkó! Eddig is csöstül ért a baj, de ami ezután vár, rosszabb az a rossznál is. Kiszívják a lelket, megnyomorítják a testedet ezek a gonosz Szélkisasszonyok. Vigyázz, Ferkó, vigyázz, Szikra Ferkó! Akármit suttogott is a szomorúfűz ága, Szikra Ferkó nem hallgatott rája. Csak ült a kiálló kövön, és nézte a három, csöndesen ringatózó tavirózst. Olyan szépek voltak, olyan frissek lecsukott szirmaikkal, hogy az apró hullámok is gyengéden locsolgatták, simogatták levélkéiket. Alkonyodni kezdett, alászállt az este. Barna félhomály szállt a tóra. A tó tükre alig-alig fodrozódott, végül teljesen elcsöndesült. Mozdulatlan, sötét némaságba dermedt a víz, csak a mélyből sugárzott valami ragyogás, mintha óriási, fekete gyémánt szikrázna a fák arany-zöld foglalatában. Aztán rátűzött a víz színére a holdsugár. A szelíd, bánatos ezüst fény végigsuhant a víztükrön, s a fák ágain ülő madarak egyszerre, egyazon pillanatban énekelni kezdtek. Ebben a pillanatban, lássatok és halljatok csodát, a sárga vízirózsa aranyba hajló kelyhe lassan nyíltni kezdett. Az elvakult, megszedült Szikra Ferkó előtt ott állt a legnagyobb Szélkisasszony. Hogy milyen volt? Szebb a szépnél! Hollószínű haja feketébb, mint az éj bársonyos sötétje; elég volt ránézni, hogy örökre belé vesszen az ember tekintete. Gyémánt gyémánt mellett villódzott aranyköntösén. Barna szeme mély tűzű és titokzatos, aranycsillag ék a homlokán. Aranyсарujában lépdelt a víz színén, ám az mégis mozdulatlan maradt, egyet se gyűrűzött, s mégis, lépte nyomán mintha harang

Méhes György mesekönyvei

zúgása zsongana. Szikra Ferkó pedig, amint közeledik, úgy érzi, hogy menten összeroskad, semmivé lesz, képtelen elviselni ennyi szépséget.

GYÖNGYHARMAT PALKÓ (Meserészlet)

A márványmacska

Hol volt, hol nem volt, hetedhétországon, de még az óperencián is túl, volt egyszer egy ország. Abban az országban uralkodott egy királynő, akiről ország-világ tudta, hogy ő a legeslegszebb az egész világon. Volt a királyi rezidenciában egy szoba, csupa-csupa tükörből. Még a padló, a mennyezet is, minden de minden tükörből volt. Ebben a szobában szüntelenül égett ezerszáztizenegy szál gyertya s ezeknek a fényénél bámulta magát a szép királynő. Egyszer aztán - éppen delet harangoztak -, amikor betelepedett tükörből csiszolt karszékébe, és intett szolgálattelvő udvarhölgyeinek. Tipegtek az udvarhölgyek, máris felpattantak az ablakok s a déli verőfény elöntötte a termet.

A napfény úgy vakított, hogy az ezerszáztizenegy gyertya bármennyire erőlködött, még halvány pislogásnak is kevés volt mellette. A királynő felemelte gyémántcsillagokkal és kristályvirágokkal ékített kezitükrét és elégedett mosollyal belépillantott. Belé ám, de csak egy pillarebbenésnyire! A következő minutumban lehanyatlott a keze s a királynő szívrepesztően nagyot sikoltott. Nosza ahány udvarhölgy, csipkét csokrozó komorna, haját bodorító szobalány csak tett-vett a palotában, mind összeszaladt. De még odalenn a konyhában is kifutott a tej s odaégette a rántást a szakácsné. Adott is menten akkora pofont a kuktának, hogy az bolondjában még a dobostortát is mosatlan fazéknak nézte. Mikor az őrség kapitánya meghallotta a királynő sikítását, menten a fejébe csapta rézveretű, lószórforgós sisakját, trombitát fúvatott, dobot

perdítettett, tolongtak kifelé a katonák, majdhogy fel nem hengeredtek nagy igyekezetükben. Ahány ajtó volt a palotában, ahány kapu a várfalon, azt mind elállták a veres köpenyes istrázsák, s még a légynek is el kellett volna vesznie, ha megpróbál átzümmögni közöttük. Ahány királyi tanácsos szerte az országban lopta a napot, mind hintóba ugrott s lóhalálában vágatott a palotába, megtudni hol szorít a felséges cipellő, mi jajja, mi baja a királynőnek. Vágtattak a lovak, gurultak a hintók, addig gurultak, míg oda nem értek a királyi kastélyhoz. Bezzeg őket nem nézték se légynek, se parasztnak a királyi istrázsák, nem szegezték mellüknek mérgesen villogó kardjukat, nem azt kiáltották, hogy: "Megállj!", hanem azt, hogy "Mehet!" Így aztán a tanácsosok, kit hogy eresztett a köszvényepodagrája, feljutottak a csillogó tükörterembe, hol a királynő szokta csodálni napestig a maga szépségét. Az ám, felértek a szurokfekete éjszakába! A tükrös ablakokat mind becsukták, még vastag függönyt is aggattak eléjük: ide be nem lophatta magát egy árva napsugár sem. Az ezerszáztizenegy gyertyát is mind egy szálig elkoppintották. Olyan sötétség honolt a máskor szikrázóan ragyogó teremben, egy patkánylyukban sem különb. Ebben az éjfékete sötétségben ült a királynő. Két oldalt két udvarhölgy tartotta a kezét, más kettő a homlokát locsolgatta illatos vizekkel. Lábánál a két legvénebb kuporgott és sírt, sírt keservesen.

Csoóri Sándor, Kossuth-díjas költő:

"...Méhes György lett a Nagy Mesélő. Ő lett Erdély "Láthatatlan embere", a csöndes és titkos ellenálló, hiszen, aki mesét ír diktatúrák ideje alatt, végig arról beszél, hogy a gonosznak el kell tűnnie, s az igazságnak pedig győznie kell. Arról, hogy az adott szó szent, az együvé tartozás ugyanígy."

Sütő András, Kossuth-díjas író:

"Ott járt ő bizony a mesemondással Benedek Elek tiszta levegőjű magaslatain. Maig is élő és eleven hatással."

Lászlóffy Aladár Kossuth-díjas költő:

"...Hosszú életében igen értékes, árnyalatokban gazdag, a szülőföldjét, Erdélyt, de mindig az egész magyar kultúra ügyét, színvonalát szolgáló művet hozott létre, a gyermekirodalomtól a színpadi alkotásokig."

Szócs Géza, József Attila-díjas költő:

"Pártokhoz a legnehezebb időkben sem tartozó, klikkekhez nem húzódó töretlen tartása, sötét időkben kitartó szorgalma - példaképpül szolgálhat ebben a könnyen megtántorodó világban. Legjobb írásaiban a példázatok La Fontaine-i tisztaságuk."

György Méhes

SPARKLING FRANKIE (Excerpt from a tale)

Translations by Frank Veszely

It was a little round lake, its mirror a deep blue, and all around old foliage bent over it. Only the odd gentle breeze caressed its surface, on which three waterlilies were rocking gently. One of them was red, crimson red; yellow the other, orange-tainted gold; white, wonderfully white, snow-colored the third. The Shaman spoke: "Wait for me here, Sparkling Frankie, do not move from here until you have not seen the three Wind Maidens. But be aware of one thing, my little master, they are deceitful, flirtatious, maidens, who drive young men crazy, and if you are not careful they will drown you in the water of the lake. Many a lad, like you, courageous-hearted, strong-armed, have found their death here. Whether they should cry, or laugh, or promise, or beg, entice or make you crazy, you must not believe any of them, do what you have to do, mind nothing else."

This is what the magic steed said, stamped its foot and disappeared. So Sparkling Frankie settled himself by the deep blue mirror of the lake, on an outcropping of rock under the foliage tent of a weeping willow. The branches of the willow gently stroked his face as if to say: "Go, escape Frankie, run, Sparkling Frankie! You've had trouble aplenty in your life but what awaits now is worse than bad. They'll suck out your soul, cripple your body, these mean Wind Maidens. Watch out, Frankie, watch out, Sparkling Frankie!" Whatever the willow branch whispered, Sparkling Frankie did not listen to it. Just sat on the rock and watched the three quietly rocking water lilies. They were so beautiful, looked so fresh with their closed petals, that even the little waves were gently caressing their leaflets. Dusk fell, then the evening descended. Brown half-darkness settled on the lake. The surface of the lake barely furled then stilled. The water congealed into a motionless muteness, only from the depths dawned a shimmering shine, as if a huge black diamond was shining set in a ring of golden green trees. Then the moon shone upon the surface of the water. A gentle, sad silver light flitted across it when at once all the birds sitting in the branches began to sing. In that instant – behold and hear the wonder – the cup of the yellow lily slowly began to open. In front of the blinded, dizzied Sparkling Frankie stood the oldest Wind Maiden. How did she look? More beautiful than beautiful.

Her raven hair darker than the black of night; it was enough to look at her, that one's vision become

captivated for life. Diamond beside diamond sparkled on he golden gown.

In her brown eyes glowed a deep fire, and there was a mysterious gold star on her forehead. She walked on the surface of the water in her gold sandals and yet there was not a ripple, while from the depths it seemed as if the sound of a bell was resonating. Sparkling Frankie meanwhile, as she approached, felt he was about to collapse, become annihilated, unable to bear so much beauty.

PEARLDEW PAULY (Excerpt from a tale)**A MarbleCat**

Once upon a time, past not only Seventh Heaven but the Seven Seas, there was a country.

That country was ruled by a queen, of whom everybody knew that she was the most beautiful in the world. In her residence was a hall, made only of mirrors. The floor, the ceiling, everything but everything was made of mirrors. In this room burned in perpetuity one thousand one hundred and eleven candles, by whose light the queen adored herself.

Once – the bells were ringing in the noon hour – she settled into her armchair made of mirrors, and waved to her maidservants on duty at court. The ladies minced over, the windows sprang open and the bright sunshine of noon flooded the hall of mirrors.

The sunshine was so blinding that the one thousand one hundred eleven candles, try as they might, hardly appeared as a blink. The queen lifted her mirror, decorated with diamond stars and chrysal flowers and glanced into it. But only for the blink of an eye!

The next instant her hand fell off the mirror and she let out a heartrending cry. At once all the ladies in waiting, maidservants and hairdressers came running. Even in the kitchen the milk boiled over and the thickening was burnt by the cook, who slapped her helper at once, who immediately thought the torte to be an unwashed pot. When the Captain of the guard heard the scream, he at once slapped on his copper helmet on with the horsetail clasp, caused the trumpets to sound and the drums to roll. Came the soldiers running at once, rolling over each other, being so earnest. As many a door there was in the building or gate in the walls, each was at once manned by the guards – a fly would have been sure to perish had it tried to buzz across any of them. As many a councillors the king had loitering in the land have mounted their carriages at once and rushed to the palace to find out where the royal slippers may be too tight, what may be bothering the queen. Galloped the horses, rolled the

carriages, until they have reached the king's palace. Of course they were not taken to be neither flies nor peasants by the guards, and they did not yell "Halt," did not point their angrily shining swords at the councilors' chest, just said "Proceed!" And so the councilors, depending on the state of their gout, arrived in good time in the shining hall of mirrors where the queen used to admire her beauty from morning till night. Alas, they have reached a pitch black night! The mirrored windows were all shut tight, even curtained. Not a strand of sunlight could penetrate here. The one thousand one hundred eleven candles were put out, one and all. Such darkness ruled in the hall, a rat's hole could not do better. In this night-black hall sat the queen. On either side two ladies in waiting held her hands, on either side another two were watering her forehead with scented water. At her feet crouched the oldest two, and cried, cried bitterly.

Sandor Csoóri, poet, winner of the Kossuth Prize:

"George Méhes has become the Great Storyteller. He became "the Invisible Man" of Transylvania, the quiet and secret resistance fighter, since whoever writes tales under a dictatorship always speaks of how the evil has to disappear, and how the truth must always win. Of how a given word is sacrosanct, belonging together also. A nation's contemplative, unwritten constitution lives in its tales. Every sense of right manifests itself in its bud there, this becomes later the heritage of the grownup."

Aladár Lászlóffy, poet, winner of the Kossuth Prize:

"In his long life Méhes created a very valuable body of work, full of shades of meaning,

depicting not only his homeland, Transylvania, but always championing the cause of all of Hungary, producing quality work ranging from children's literature to works for the stage."

IFRAMEWORK
new media website design

416.425.6384
www.iframework.net

Erdély polgári hetilapja, az Erdélyi Napló fojtogató politikai-gazdasági környezetben jelenik meg, ezért minden erkölcsi és anyagi támogatásnak örülünk.

Mivel az internet-használók nem lapvásárlók, ők más módon járulhatnak hozzá az Erdélyi Napló fennmaradásához, mégpedig adományokkal. A kiadó euroszámláján minden adományt köszönettel fogadunk: SC Kalauz SRL, Banca Transilvania, Cluj, cont: RO70BTRL01304202941257XX, cod SWIFT BTRL RO22, Románia.

Külföldre (bárhová) három hónapra az előfizetés díja 15 euró, egy évre 60 euró.

TORONTÓI FÜGGETLEN
MAGYAR RÁDIÓ

Minden szombaton,
délután 5-től 7-ig

BÁBSZÍNHÁZ

az Arany János Magyar Iskola szervezésében

a Magyar Ház Kodály Termében

2007 április 28, d.e. 10:45 óraker

Az "ÁRGYÉLUS KIRÁLYFI" című interaktív marionett magyar népmese feldolgozását adja elő a 20 éves gyakorlattal rendelkező és a temesvári nemzetközi bábfesztivál rendezői díj nyertes, Lábadi Éva.

A bábokat és díszletet Lihor Laza Éva, szobrászművész, készítette Temesváron.

Jegy Ára gyermekeknek \$5
gyermeket kísérő szülőnek ingyen

Jegyrendelés:
Szócs Klári 416-783-2097

Kaslik L. Ibolya

KÖSZÖNET ÉRTE - A ST. ELIZABETH SCOLA CANTORUM KÓRUS KONCERTJEI

„Te megbecsülsz azzal, hogy felfeded, ... mi neked
fölfedetett, a jót, a rosszat, az erényt, a bűnt -
... Köszönet érte” ... *Illyés Gyula: Bartók*

2007. március 25-én vasárnap, délután 3 órakor a vancouveri Chan Centerben a CBC rádió szimfonikus zenekara koncertezett. A hangverseny különlegessége az volt, hogy a műsort a CBC hallgatósága állította össze a huszadik század klasszikusainak alkotásaiból. Ha jól tudom, ez volt a második ilyen koncert. Az elsőt tavaly tartották, amelyre 6,000 benevezés érkezett a rádió szerkesztőségéhez. Az idén több mint 18,000-en jelentkeztek, és azok a művek kerültek műsorra, amelyek a legtöbb szavazatot kapták. Csendes elégedettséggel vettem tudomásul, hogy Bartók Béla: Zene húros hangszerekre, ütőkre és celestára (1936) című alkotása is műsoron van. Az ilyen események éltetik, erősítik a hitet, hogy a zene él, az emberek akarják hallgatni. Ezek azok a csendes, rejtett villanások, amikor nemzeti kincseink tudatára ébredünk.

A torontói St. Elizabeth Scola Cantorum kórusa is ezek közé a rejtett kincsek közé tartozik. A kórus még Zadubán György vezetése alatt alakult, és vált a torontói magyar közösség egyetlen énekkarává, magába olvasztva a volt Kodály Kórust is. Zadubán György halála mélyen megrázta az együttest, de ugyanakkor számos új feladat elé is állította. A kórus leendő vezetőjének meg kellett tanulnia a sok adminisztratív és szervezői munkát, amely a csoport vezetésével és működtetésével jár. A kezdeti tanácsstalanság, próbálkozások és bizonytalanság után a Scola Cantorum zeneileg azonban 2005. szeptemberétől Oláh Imre karnagy vezetése alatt megújodott. A figyelmes szemlélő, azaz hallgató egy csodálatos folyamatnak lehetett tanúja minden hangversenyen. A hallgatóság nemcsak a kamarakórus tagjainak a zene iránti elkötelezettségéről győződhet meg, hanem érzékelheti azt a folyamatot is, amelyet művészi

fejlődésnek, elmélyülésnek nevezünk. Hamza Magdi szerényen és józanul beszél a még meglévő gyakorlati bizonytalanságokról, de meggyőződése szerint a kórus zeneileg nagyon jó úton halad.

2006 júniusában, a zenekari kísérettel előadott Mozart Jubileumi koncert felragyogtatta a kórus új hangját. Ez a hangverseny valóban felemelő élményt jelentett. A Karácsonyi koncerten Vivaldi 12 tételes Glóriáját adták elő, szintén zenekari kísérettel. Az előadás magasztosan közvetítette az ünnep szellemét és hangulatát - a várakozást, a beteljesülést, és a dicsőítést.

A Scola Cantorum a Szent Erzsébet templom kötelékébe tartozik és elsősorban egyházi műveket ad elő. Tekintettel arra azonban, hogy a Kodály Kórus utódja, szívesen fellép magyar rendezvényeken is.

A kórus tagjainak odaadó és kitartó munkája mellett a kórus fejlődése és sikerei mögött Oláh Imre kórusvezető diszkrét, de kiváló egyénisége áll. Az Első Magyar Baptista Gyülekezet orgonistája és kórusvezetője, Oláh Imre maga is elismert orgonaművész, aki több alkalommal sikeresen szerepelt mind Európában, mind Észak-Amerikában. Az ő zenei elhivatottságát, a magyar közösségekhez való kötöttségét mi sem bizonyítja jobban, minthogy a fent említett orgonista, karnagyifoglaltsága mellett még négy más kórossal dolgozik Torontóban, Hamiltonban és Stratfordban.

Idén a Scola Cantorum legutóbbi koncertjére a nagybőjt kezdetén került sor, amikor Oláh Imre mint orgonista is fellépett Bach, Albinoni, Lemare és Dubois műveivel. Ez a rövid előadás is bizonyította a művész sokoldalúságát és a különböző korok zenei stílusa iránti érzékenységét .

A Scola Cantorum húsz tagját és karmesterét nemcsak a zene iránti rajongás és elkötelezettség köti össze, készíti arra, hogy kitartóan dolgozzanak, próbáljanak napi munkájuk mellett, hanem az a cél is, hogy műsoraikkal minél több embert bevonjanak a zene bűvöletébe, azaz szeretnék, hogy a zene, amelyet előadnak, minél több embert megérintsen. Ne engedjük, hogy ez nélkülünk történjen meg, mert életünk csak szegényebb lesz! A legszebb ima a zene.

A Scola Cantorum „Zsoltárok a reneszánsztól napjainkig” című hangversenyére 2007. június 2-án este 7:00 órai kezdettel kerül sor a torontói Szent Erzsébet templomban - 432 Sheppard Ave East -. Műsoron: Mendelsson, Telemenn, Harmat, Kodály zenéje szerepel. Töltsük meg a templomot!

További információért és jegyrendelésért hívjuk a 416 850-0735-os telefonszámot.

E-mail: scolacantorum@yahoo.ca

A NYOLCVANHATODIK MOLDVAI ÚT UTÁN

Beszélgetés P. Jáki Sándor Teodóz csángókutató
győri bencés tanárral

Ez évi Gyertyaszentelő Boldogasszony-napi ünnepi szentmise után beszélgettünk Domokos Pál Péter tanítványával, Jáki atyával Futásfalván, aki Pannonhalma mélyen vallásos szellemiségétől áthatva mondott ott szentbeszédet. A moldvai csángókról írt könyvének (Csángókról, igaz tudósítások, Győr, 2006) ötödik kiadása alkalmával köszöntötte a vidék papsága. Életének hetvennyolcadik évében jár, jelenleg gimnáziumi tanár Győrben.

- Tizenöt éve minden Mária-ünnepen jelen van ön Futásfalván. Szeretném bemutatni a Háromszék napilap olvasóinak.

- 1929-ben születtem Győrött. A pannonhalmi, olasz tannyelvű gimnázium diákjaként léptem be a bencés rendbe, és ott elvégeztem a Hittudományi Főiskolát. Közben a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán középiskolai ének-zenetanári diplomát szereztem. Diplomás orgonista is vagyok. 1952-ben szenteltek pappá. Egyházi énekek gyűjtése révén a tegnapi nyolcvanhatodszor látogattam meg a moldvai csángómagyarokat, ez a százkilencedik erdélyi utam. Futásfalvára, az új Mária-zarándokhelyre, nagy szeretettel látogatok el. Én már itt itthon érzem magam, mert körülvesz a ft. Tifán Lajos atya, az ő édesanyja s a hívek páratlan szeretete és megtartó imája. Közösen írtuk meg a kegytemplom történetét, nem egy alkalommal hoztam el a zárandoklatra kedves ismerős csángómagyar asszonyaimat, az idén - Sarlós Boldogasszony napján - hozom majd autóbusszal a Sopron környéki bencés diákokat. El kell mondanom, hogy itt több a vallásos lelkiület, mint odahaza, nálunk, hát akkor tanuljanak a katolikus székelyektől ezek a fiatalok imádkozni! Ez a hely azért is különösen kedves nekem, mert itt találta meg a templom tornyában ft. Bálint Lajos, 1991-től Erdély első érseke futásfalvi plébános korában (1962-1968) a Somlyói Szűz Mária 223 cm magas, műkincs értékű szobrát, ami csak négy centiméterrel alacsonyabb, mint a csíksomlyói szobor. Futásfalva azért is fontos,

mert ha valaki édesanyját szereti, akkor kell hogy szeresse Jézus édesanyját is. Nos, Mária itt itthon van.

- Kétezerkettőtől évente kiadták Magyarhonban az ön könyvét, melyben ötvennyolc igaz tudósítás révén pillanthat be e népcsoport életébe az, aki sosem járt Moldvában. „Annyi kilométerrel a lábán, ahánnyal s ahányszor »elcsángált« a moldvai magyarokhoz, az őshazába is eljuthatott volna” - írta önről Timaffy László néprajzkutató, könyvének lektora. Isteni ajándék, hogy megadatott önnek Domokos Pál Péter nyomába lépni, jegyezni, leírni mindazt, ami csángómagyar testvéreink XX-XXI. századi történetét gazdagítja, annál is inkább, mert az ön könyvének első kiadása után, ha nehezen is, de történetek lényegesebb változások Csángóföldön. Ezekre mostani útja alkalmával is rápillanthatott, akár kutatóként, akár a Lakatos Demeter Egyesület elnökeként.

- Engem egész életemben érdekelt a határon túli magyarság sorsa: a velük kapcsolatos történelmi igazságok és az ő megmentésük. Én az egyházi ének szárnyán kerültem el testvéreinkhez. Azt mondjuk mi, dunántúliak, hogy szépen énekelünk. A felvidékiek egyházi népi éneket szebben énekelnek, mint mi. Az alföldiek ötösre tudnak, ami nálunk a legjobb jegy, Erdélyben tizenötösre tudnak, Moldvában pedig huszonnégyesre! Egy pap bácsi azt kérdezte: miért huszonnégyesre, hisz azok nem tudnak már magyarul. Megkérdeztem, mikor járt ön Moldvában? 1939-ben - jött a felelet. Lehet, hogy 1939-ben már nem tudtak magyarul - feleltem én -, de én most onnan jövök, és ma reggel nyolckor még tudtak! Megajándékozom önt említett könyvemmel. Domokos Pál Péter ígérte, hogy először ír hozzá, amiben - sajnos - halála megakadályozta. Egyébként egy CD-m is megjelent Jáki Sándor Teodóz énekel és tanít címmel. Én nagyon félnék attól - és ezt mint katolikus pap mondom -, ha azt hinné valaki, hogy a moldvai magyar katolikus csángót meg lehet nyerni másféle hittel és erkölccsel, mint katolikussal. Minden másféle hit idegen a számára. A nyelvét kell menteni, mert azt kezdi elveszteni. A ma élő háromszázezerből már csak százezer tud gyönyörű szépen beszélni ősi magyar dialektusban. Nyelvükben a legközelebb ők állnak az Ómagyar Mária-siralomhoz, a Halotti beszédhez. Az, hogy nyelvüket megtarthassák a jövőben, az viszont tőlünk is függ! De: az a százezer, aki nyelvét már elveszítette, katolikus vallását, hitét megtartotta! Nos, ez igazol engem előbbi kijelentésemben. Moldvában 1966-ig latin nyelvű volt a katolikus liturgia. A román katolikusoknak a huszas-harmincas évekig nem voltak román nyelvű énekeik, esetleg lefordították a magyar népi énekeket. Az Egy

nagy szentség valóban énekünket például egy kacsikai búcsún együtt énekeltük a románokkal: ők románul énekelték, mondjuk úgy tízezren, mi meg ketten magyarul. Csak néztek minket, hogy-hogy mi ezt az éneket más nyelven énekeljük? Nem: a miénk volt az eredeti, az övéké meg a románosított változat.

- Derülátóan nyilatkozik az atya a csángókérdésről. Ismeretei erre feljogosítják. Engedje meg, hogy közöljük gondolatát, amit egyébként le is írt abban az értékes jegyzetekkel ellátott tanulmányában, melyet a futásfalvi katolikus templom fennállásának 150. évfordulójára a Tifán plébános által megjelentetett kis kiadvány közölt.

- Igen, elmondtam és leírtam, hogy Ratzinger bíboros, aki 2005. április 19-e óta a Szentatya: XVI. Benedek pápa, amikor a Magyar Katolikus Püspöki Kart fogadta, többek között azt mondta: a népi vallásosságot meg kell őrizni, hiszen választ ad azokra a kérdésekre, melyek ott élnek az emberek szívében, segít az imádságban, ismeretet közvetít, vigyázza az ember lelki egyensúlyát, ugyanakkor a helyesen gyakorolt népi vallásosság egységet teremt, míg a túlértékelt intellektuális vallásosság polarizál, megosztottságot hoz létre. II. János Pál pápa szavait szórom most szét az önök lapjában, aki még élteben mondta, hogy különleges figyelmet kell szentelni a „népi jámborságnak” is. Nos, ehhez a jámborsághoz tartoznak a különféle katolikus társulatok, zarándoklatok, búcsújárások, amelyek gazdagítják a liturgikus esztendőt, családi és társas szokásokban és gyakorlatokban is megnyilvánulnak. Tudni kell, hogy a „népi jámborság” Isten népe bölcsességének sajátos kifejeződése. Hát ez történik évente Futásfalván is.

- Nos, ha az Úr is úgy akarja, Sarlós Boldogasszony napján, július 2-án, ugyanitt folytatjuk a beszélgetést.

Kisgyörgy Zoltán, Háromszék, 2007. márc. 21.

Moldvai csángók útban a csíksomlyói búcsúra

„A PÉNZ NEM MINDEN, DE JÓ HA VAN”

Tapasztalatom szerint, a gazdaságilag független emberek kevesebbet aggódnak a piac és az élet ingadozásai miatt. Átfogó pénzügyi tanácsadással segítük Önnek lelki nyugalma és vagyoni biztonsága megalósításában.

Gábor László Vaski, CFP, B.Mus.
Senior Financial Consultant
390 Brant Street Suite 600,
Burlington, ON L7R 4J4

SOLUTIONS BUILT AROUND YOU™

Investors Group Financial Services Inc.

Tel: 905-333-3335, or 1-888-467-8844 (toll free)

Fax: 905-333-3559

e-mail: gabor.vaski@investorsgroup.com

www.investorsgroup.com

- ▶ BEFEKTETÉSI TANÁCSADÁS
- ▶ NYUGDÍJBEFEKTETÉS
- ▶ ADÓTANÁCSADÁS
- ▶ JELZÁLOGKÖLCSON
- ▶ BIZTOSÍTÁS*
- ▶ KÉSZPÉNZ KEZELÉS
- ▶ HAGYATÉK,
- ▶ VÉGRENDELET TANÁCSOK
- ▶ BRÓKER SZOLGÁLTATÁSOK

TM Trademarks owned by Investors Group Inc. and licensed to affiliated corporations
* Insurance products and services distributed through I.G. Insurance Services Inc.
Insurance License sponsored by The Great-West Assurance Company
** Brokerage services offered through Investors Group Securities Inc.

the coffee mill

Magyar és Európai ételek

A legfinomabb bécsi szelet és gulyásleves

Borjú paprikás galuskával

Nagy saláta és szendvics választék

Likőr engedéllyel rendelkezünk

43 éve állunk vendégeink rendelkezésére!!!

Minden nap nyitva délelőtt 10-től este 11-ig

pénteken és szombaton este 12-ig

99 Yorkville Ave., Toronto, Ontario

416-920-2108

Élőzene péntek, szombat és vasárnap este

**HIRDESEN A FOLYÓIRATUNKBAN!
A HIRDETÉS MAGÁBAN FOGLALJA
AZ ÉVI ELŐFIZETÉST**

Miska János

HUNGARIKA INTÉZMÉNYEK KANADÁBAN

Általános leírás

A Szovjetunió szétesése óta, területileg Kanada a világ második legnagyobb állama. Az észak-amerikai kontinens északi részén fekvő 9.9 millió négyzetkilométer területű ország az Atlanti és a Csendes óceán között terül el. Gyér népessége (33 millió) főleg az ország déli szegélyén, az USA határa mentén alkotott nagy gócpontokat (Montreál, Torontó, Winnipeg, Vancouver). Az átlagos település négyzetkilométerenként alig éri el a 4 személyt.

Államformája: tíz tartomány és három területi fennhatóság konfederációjából álló parlamentáris demokrácia, melynek törvényhozását és igazgatását a mindenkori miniszterelnök által kinevezett (101 tagú szenátusi) felsőház, és az országos szavazások alapján, négy évenként választott (301 tagú) alsóház irányítja. A tartományok hatáskörébe tartozik a helyi nevelésügy, adóügy, közigazgatás, törvényhozás, egészségügy; az Ottawában székelő federális kormány alá esik az országos képviselőket jelentő törvényhozói, kül- és belpolitikai, vallásügyi, honvédelmi, bevándorlási, adóügyi igazgatás.

Az ország népesedési összetétele megközelítőleg: a lakosság egyharmada brit eredetű, egyharmada francia, és egyharmada a 150 különböző nemzetiségi bevándorló népcsoport, beleértve az aboriginál bennszülötteket. Kanada tagja az angol birodalomból leszármazott Brit Nemzetközösségnek. A brit uralkodóházat (királynőt) a négy évenként kinevezett Főkormányzó képviseli.

A magyarság kanadai jelenléte

Első bevándorló magyarjaink 1886-ban települtek át Kanadába, az amerikai Pennsylvaniából. Őket követték a nagy háború előtti Magyarországról érkező csoportok. Nagyrészüik nincstelen földműves volt, s a mai Manitoba és Saskatchewan tartományokban telepedtek le az államtól jutányos áron vásárolt földeken. A két világháborút és az 1956-os forradalmat újabb és tömeges néphullámok követték s követik ma is. A magyar eredetűek száma eléri a 240 ezer lelket, fejlett társadalmi, felekezeti, nevelési, tudományos és irodalmi intézményekkel.

Bár minden tartományban élnek magyarok, túlnyomó többségük nagyobb ipari városokban, Toronto, Montreál, Winnipeg, Vancouver, London környékén telepedett le. A magyar népcsoport, a befogadó ország megítélése szerint a békés integrálódás iskolapéldáját mutatja. Amellett, hogy igyekezett az itteni társadalom

hasznos tagjává válni, a magyarság megőrizte honi hagyományait. Kanada-szerte léteznek virágzó magyar templomok, kultúrotthonok, irodalmi körök, jótékonycélú és tudományos szervezetek. Számos könyv és mongráfia, disszertáció és tanulmány foglalkozik a Kanadában élő magyarság történelmével, demográfiájával, szociográfiájával, irodalmával, köztük Dreisziger Nándor, Kovács Márton és Papp Zsuzsa munkái.

Társadalmi intézmények

A magyarság kanadai letelepedése kezdetétől kereste fennmaradása biztosítását hazafias, felekezeti, jótékonycélú, kulturális szervezetek alapításával. Az első magyar egyház Kaposvár-Esterháza községekben jött létre 1889-ben. Ma tekintélyes egyházak működnek szinte minden városban. Ezeket követték a betegsegélyző munkásszervezetek Hamiltonban, Wellandon, Brantfordon 1907-ben, Lethbridgen 1908-ban. Az első magyar csúciszervezet, Kanadai Magyar Szövetség néven 1908-ban jött létre, mely 1928-ban újjáalakult.

A két háború népvándorlását követték újabb és komplexebb szervezetek, köztük a ma is működő Rákóczi Alapítvány Torontóban, s a Calgaryban székelő Széchenyi Társaság. A nagy számú társadalmi, felekezeti és kulturális szövetségeket a Kanadai Magyar Szövetség köti össze. A fontos intézmények közé tartoznak a magyar házak. Minden nagyobb városban működik önálló otthonnal rendelkező magyar kulturális egyesület, ezek némelyike megközelíti az ezer taglétszámot.

Irodalmi és nevelésügyi intézmények

A kulturális központok, az egyházak mellett a magyar társadalmi élet motorját képezik. Szervezetükön belül működnek különböző kulturális csoportok, hétvégi nyelviskolák, önképzőkörök, irodalmi csoportok, színjátszó, néptánc csoportok és énekkórusok. Némelyike fél évszázados eredményes múltra tekinthet vissza. Figyelemre méltó a nyugat-kanadai magyar néptáncosok egyesülete, mely évi rendezvényekkel szerepel Winnipegtől Victoriáig minden nagyobb városban.

Kanadában a magyar irodalmi élet páratlan eredményeket tud felmutatni. Ebben vezető szerepet játszott az 1968-ban Ottawában alapított Kanadai Magyar Írók Köre, mely később a Kanadai Magyar Írók Szövetsége nevet vette fel. Szerzői esteken, hazafias és kulturális rendezvényeken szolgálta irodalmunkat. Tizenegy önálló antológiával jelentkezett magyar, kettő angol nyelven. Bibliográfiai forrásaink azt mutatják, hogy százát is meghaladja azon írók, költők, irodalmárok, bibliográfusok száma, akik önálló köteteket publikáltak Kanadában. Műveiket közlik angol nyelvű folyóiratok és antológiák, a magyar nyelvűek pedig szerepelnek otthoni fórumokon, némelyikük önálló kötetekkel is. E tárgygal

foglalkozó munkák közé számít Bisztray György *Hungarian-Canadian Literature* (1987) és Miska János *Literature of Hungarian-Canadians* (1991) című könyve.

Tudományos intézményeink közé tartozott a torontói egyetem magyar tanszéke, s az ugyancsak ott működő Hungarian Research Institute. Voltak nyelvtanfolyamok a montreali és az ottawai Carleton egyetemen, valamint a lethbridgei főiskolán. Említést érdemel a hajdani magyar tanszék vezetésével együtt működő, ma önálló, s évi konferenciákat tartó Kanadai Magyarorsággkutató Társaság/ Hungarian Studies Association of Canada. Nyelvoktatás szempontjából egyedülálló a torontói Helikon iskola, mely 1972-től a Jarvis College égisze alatt hivatalosan elfogadott nyelvtanfolyamokat vezetett.

A magyar sajtó

Nagy múltja van Kanadában a magyar sajtónak. Felméréseink szerint közel 200 magyar nyelvű újság jelent meg ebben az országban a múlt század elejétől. A sajtónak, akár a nagy társadalmi szervezeteknek, hathatós szerepe volt, és van ma is intézményrendszerünk fenntartásában. A sajtó útján ad hangot magáról e hatalmas szétszórtságban élő magyar közösség. Az első magyar nyelvű újság 1905-ben jelent meg, *Kanadai Magyarorság* címmel. A lapok némelyike tisztavirág életű volt, de van nem egy, köztük az *Amerikai-Kanadai Magyarorság*, a *Magyar Élet*, a *Kanadai Magyar Újság*, amely több mint fél évszázadot is megélt. Némelyik, mint a montrealban megjelenő *Magyar Krónika*, nyomtatásban megjelenő változata mellett honlapot tart fenn a világhálón. A folyóiratok közül említést érdemel az angol nyelvű, Dreisziger Nándor szerkesztette *Hungarian Studies Review*, a kétnyelvű *Kalejdoszkóp / Kaleidoscope*, s némely egyéni kiadású időszakos folyóirat, mint a *Phytagoras Füzetek*, valamint a magyar kultúrközpontok kiadásában megjelent lapok, köztük a torontói *Krónika* (egyelőre szünetel), a vancouveri *Tárogató*, az edmontoni *Toborzó*, a kelownai *Napjaink*, a victoriai *Szigeti Magyarorság* (ez utóbbi kettő a világhálón is).

Könyvtárak, levéltárak

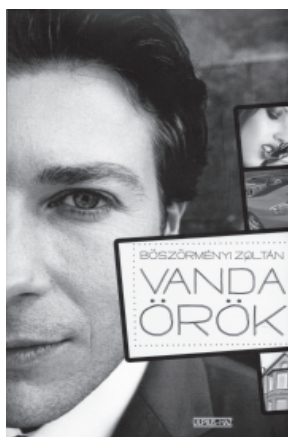
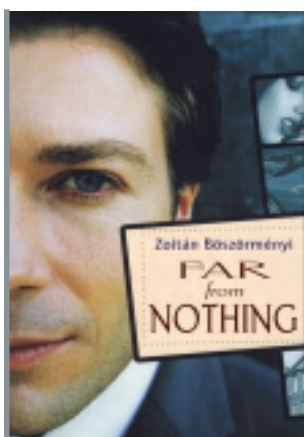
A városi közkönyvtárak és az egyetemi könyvtárak tekintélyes magyar gyűjteményekkel rendelkeznek. A torontói egyetemi könyvtár hungarika gyűjteménye 30 ezer kötet körül mozog. Hasonló könyvállománya van a torontói városi könyvtárnak is, mely 200 oldalas külön nyomtatott katalógusban közli magyar gyűjteménye adatait. Az 1970-es években törvénybe iktatott Bilingual and Bicultural törvény cikk értelmében megindult a bevándorlók irodalmi és kulturális hagyományainak felmérése. Ennek következtében a Kanadai Országos

Könyvtár több ezer kötetre terjedő hungarika gyűjteményt létesített s ezt kölcsönzés útján megosztotta az ország városi közkönyvtáraival. Az egyetemi és állami kutató könyvtárakban előkelő helyet foglalnak el a hazai és külföldön élő magyar tudósok és kutatók könyvei. Nagy gyűjteménye van a torontói Magyar Kultúrközpontnak, a vancouveri Tamási Miklós könyvtárnak, s más, bár szerényebb nagyságú magyar kultúrotthon könyvtárának.

A hetvenes években indult a kanadai levéltárak részéről a magyar dokumentumok, kéziratok, fotóalbumok anyagának felmérése és rendszeres gyűjtése. Az ottawai Nemzeti Levéltár, valamint a tartományi archívumok példás munkát végeznek az okiratok megőrzésében. Említést érdemel az ottawai Hungarian-Canadian Heritage Collection állománya, Demmer György munkássága eredményeként. A fentemlített sajtó és levéltári ismeretek részletes leírását adja e sorok írója tollából megjelent *Canadian Studies on Hungarians, 3rd Supplement* (1998) c. bibliográfia, melynek példányai megtalálhatók a nagyobb könyvtárakban.

Veress Károly: *Fears in Setting*

Böszörményi Zoltán könyve megrendelhető:
www.ulpius.hu
www.exileeditions.com
www.amazon.ca; www.indigochapters.com

KALEIDOSCOPE PUBLISHING
PUBLISH YOUR BOOK WITH US IN ENGLISH,
HUNGARIAN OR BILINGUAL
WE TRANSLATE MANUSCRIPTS
REGISTER ISBN & CIP NUMBERS
TEL.: 416-491 4631
E-MAIL: georgetelch@sympatico.ca

COLUMBUS TRAVEL

**BÁRHOVÁ - BÁRMIKOR - BÁRMELYIK repülővel
MINDEN ár mindig a LEGOLCSÓBBI!**

311 Sheppard Ave. East
 Willowdale, Ont. M2N 3B3
 Telefon: 416-224-5800
 Fax: 416-224-5459
 Toll free: 1-866-853-9304

1262 Hurontario Street,
 Mississauga, Ont. L5G 3H3
 Telefon: 905-271-1271
 Fax: 905-271-7255
 Toll free: 1-800-390-5292

**A Montreáli Magyar Krónika
az Ön lapja**
**Megrendelhető: 5211 Hingston
Ave. Montréal, QC, H3X 3R5**
Tel.: 514-482 8136

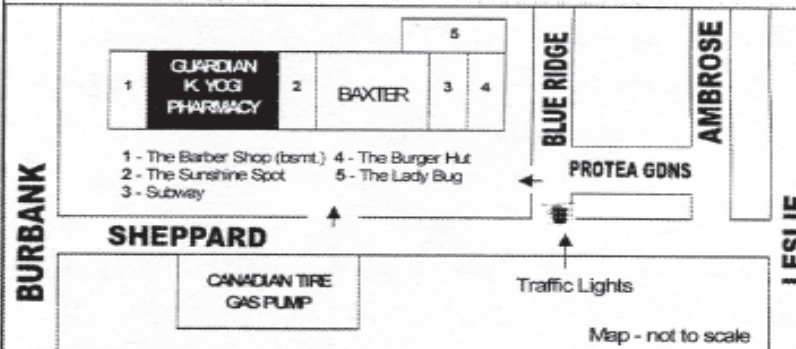
**Amerikai Magyar Újság - Hungarian
Monthly. Előfizethet rá a következő
címen: P. O. Box 7416, Baltimore, MD
21227-0416, USA**

R Guardian K. Yogi Pharmacy
 794 Sheppard Ave. E.
 North York, ON M2K 1C3 CANADA
 Phone: (416) 222-7701 Fax: (416) 222-1844

What we can do for you:

- Personalized Service
- Written Counseling Information
To reinforce one-on-one counseling
- **FREE Refill Reminder Service**
- Every Day is **SENIORS DAY (10% OFF)**
(Some restrictions apply)
- **FREE Parking**
- **COMPUTERIZED Patient Medication profiles**
- **FREE Medication Delivery**
(some restrictions apply)
- **ALL DRUG PLANS ACCEPTED**
- **COMPLIANCE / BLISTER Packing**

Where we are:

Pharmacy Hours of operation:

Mon - Fri: 9:30 am - 7:30 pm
Saturday: 11:00 am - 5:00 pm
Sunday: Closed

416-222-7701

BOOKSHELF

Kati Reкаи

RAISIN WINE: A BOYHOOD IN A DIFFERENT MUSKOKA, by James Bartleman. Published by Douglas Gibson Books/McClelland&Stewart Ltd.

During the summers of the 1950s, we spent many idyllic weekends at the splendid Golden Gate Lodge owned by a Hungarian couple, the Csaszars. It was located near the village of Port Carling on Lake Muskoka. Little did we suspect that Ontario's future Lieutenant-Governor, James Bartleman, was born and being brought up in Port Carling at that very time.

While we were enjoying our holidays, the Bartlemans were trying to make ends meet. In "Raisin Wine: A Boyhood in a Different Muskoka", Bartleman recounts the extraordinary tale of his complicated and difficult childhood in a house that had no electricity or indoor plumbing. His aboriginal mother was kicked off her Port Carling reservation when she married Bartleman's non-native, white father. As a result of this estrangement from her roots she fought depression for most of the rest of her life. His lovable, working-class, laid-back father never seemed to have any money but had a reputation for making the best home brew in the village - raisin wine.

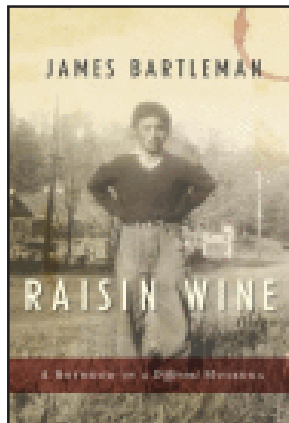
Revenues from the raisin wine helped to feed the Bartleman family and to keep James in school where he excelled. It was his education that pulled Bartleman out of poverty and set him on the path of a successful and meaningful diplomatic life.

Following his illustrious diplomatic career, James Bartleman wrote several very popular books about his life: a prize-winning memoir "Out of Muskoka" in 2002, "On Six Continents" in 2004 and "Rollercoaster" in 2005. The latter two describe his illustrious career in Canada's diplomatic service and his years as Foreign Policy Advisor to Prime Minister Jean Chretien.

Apart from his official duties, James Bartleman has worked tirelessly on behalf of mental health issues as an antidote to both his mother's and his own battles with depression. Never forgetting his roots, he has paid special attention to the education and well-being of aboriginal children. He originated a program to gather and distribute thousands of free books to many needy reservations. It is this program that rekindled in him the memories of his own humble boyhood in Muskoka.

Bartleman candidly shares with his readers his remarkable journey from urchin to, eventually, Lieutenant-Governor of Ontario. "Raisin Wine" tells the story of the extraordinary past of this extraordinary man

in his own words. It is inspirational and a privilege to read.

True to form, James Bartleman has negotiated that all royalties from "Raisin Wine" be donated to Club Amik - Young Aboriginal Readers' Program.

LOST GENIUS: THE STORY OF A FORGOTTEN MUSICAL MAVERICK, by Kevin Bazzana. Published by McClelland & Stewart

Musical prodigies often grow up to be complex adults but rarely did one become as enigmatic and bizarre as the brilliant Hungarian pianist Ervin Nyiregyhazi.

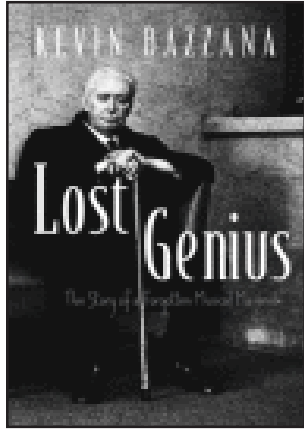
British Columbia-based, music historian and award-winning author, Kevin Bazzana, is familiar with eccentric musical genius, having written two books on Glenn Gould, "Glenn Gould: The Performer in the Work" in 1997 and "Wondrous Strange: The Life and Art of Glenn Gould" in 2005. Gould's life was almost ordinary in comparison with that of Nyiregyhazi.

Nyiregyhazi was born in Budapest in 1903. By age 8 he was being compared to the child Mozart, praised by the likes of composer Giacomo Puccini and performing at Buckingham Palace in London. By age 13, pushed by exploitative stage parents, he was giving concerts all over Europe and at the same time became the subject of a book written by a psychologist.

In the early 1920s Nyiregyhazi took New York by storm. New York Times music critic Harold C. Schonberg wrote that "Mr. Nyiregyhazi's playing...is a kind of madness but a divine madness". It was during these years that Nyiregyhazi's career hit the skids.

Resettled in Los Angeles in 1928, Nyiregyhazi performed on occasion and worked on a few assignments in films. He drank heavily, commuted between Europe and the US and over the years married and discarded ten wives. Despite his juvenile and self-destructive personality, his talent and charms won the support and friendships of major celebrities of the time such as Rudolph Valentino, Hungarians Harry Houdini and Bela Lugosi, Jack Dempsey, Gloria Swanson and writers Theodore Dreiser and Ayn Rand.

Nyiregyhazi's career was reinvigorated for a decade from the early 1970s to the early 1980s and he regained the admiration of musicians such as Rachmaninov and Schoenberg and his status as "the second Franz Liszt". During this period he proudly noted that he could play 3,000 pieces from memory, without the need for scores. By the time he died in 1987, however, he had once again been forgotten.

Kevin Bazzana's biography is extremely well written and thoroughly researched. He deftly chronicles the musical and personal development, rise and fall of an extraordinary musician. It is a mesmerizing study of the fascinating and bizarre of Nyiregyhazi, the musical genius whom he dubs "a Forgotten Musical Maverick".

BLACKWATER: THE RISE OF THE WORLD'S MOST POWERFUL MERCENARY ARMY, by Jeremy Scahill.
Published by Nation Books

For years now we have been shocked on a regular basis by the revelations of secretive, covert actions operations undertaken by the United States government without the knowledge or approval of the country's Congress: renditions of prisoners or terror suspects, tapping of domestic conversations without authority and the like.

Jeremy Scahill's incredible expose of the rise and deployment of Blackwater USA, the world's most powerful pay as you go or mercenary army, is yet another devastating revelation of "the grave dangers of outsourcing (the) government's monopoly on the use of force".

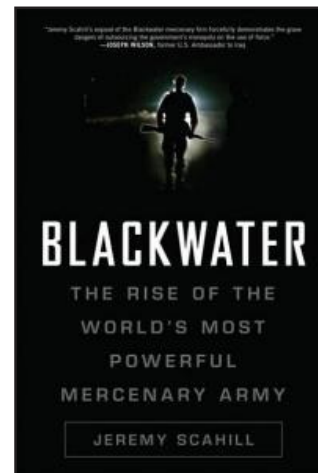
Blackwater was established in the wilderness of North Carolina as a private military training camp in 1996 by the right-wing Christian fundamentalist multimillionaire Erik Prince. Its mandate was to be prepared "to fulfill the anticipated demand for government outsourcing" and become an unaccountable military corporation for hire. Within a few short time there were twenty thousand highly trained private soldiers were ready to be hired. They did not have to wait long to be in demand.

Following the terror attacks of 9/11, the US

government secretly hired Blackwater for deployment to Afghanistan. Thousands of Blackwater troops were similarly hired and sent to Iraq to fight in Iraqi strongholds such as Fallujah and Muqtada al-Sadr's Najaf. Blackwater has set up a military base in the Caspian Sea region to keep an eye on Iran. These troops operate beyond the bounds of legal constraints and international conventions.

Domestically, the Bush administration called on Blackwater troops to keep the calm in New Orleans following its devastation by Hurricane Katrina. Unbeknownst to the population at large, it was Blackwater troops that patrolled the hurricane-ravaged streets, not the National Guard.

Scahill describes Blackwater as "the elite Praetorian Guard for the 'global war on terror', with its own military base, a fleet of twenty aircraft and 25,000 troops at the ready. Run by a multimillionaire Christian conservative who bankrolls (American) President (George W.) Bush and his allies, its forces are capable of overthrowing governments, yet most people have never heard of Blackwater". According to Scahill, "Blackwater executives are welcomed as new heroes in the war on terror in the chambers of power in Washington, DC. The (Bush) administration hails Blackwater as a revolution in military affairs; others see its rise as nothing less than a dire threat to American democracy".

Scahill is a highly skilled Polk Award-winning journalist, a contributor to The Nation magazine and a correspondent for Democracy Now!, a national radio and television show in the US. The depth of his research, investigations and their ensuing revelations regarding Blackwater and its operations are shocking and frightening. It is easy to forget that Blackwater is not a tale of fiction but a reality. It is a must read for anyone who cares about freedom, human rights and the future of democracy.

Gyors barátságos szolgáltatás kedvező áron!

CORVINA
Printing & Design

Fekete-fehér/Színes Nyomtatás
Fekete-fehér/Színes Fénymásolás
Szkennelés, Fax szolgáltatás
Web és Grafikus Tervezés
Számítógép javítás, telepítés
Névjegykártyák, Borítékok,
Szórólapok, Naptárak, Könyvek
Meghívók, jegyek, katalógusok

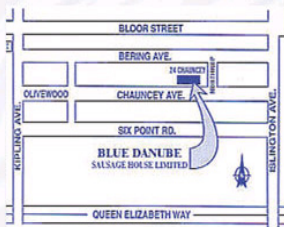
830 St. Clair Ave. West, Toronto, ON.
Tel: 416-658-3434, Fax: 416-658-6613
e-mail: info@corvina.ca, www.corvina.ca

LÁTOGASSA A MAGYAR HÁZ PROGRAMJAIT! - ENJOY THE EVENTS AT THE HUNGARIAN HOUSE!
840 St. Clair Ave. West, Toronto

BLUE DANUBE
SAUSAGE HOUSE LIMITED

Igazi magyaros jóízű friss hentesárak
Finom házi sütemények
Magyar áruk bőséges választéka
Szeretettel várja Önöket a Balega család

24 Chauncey Ave.,
Etobicoke, ON M8Z 2Z4
Tel: (416) 234-9911
Fax: (416) 234-9122
bluedanubesausagehouse.com

Nik Networks

www.niknetworks.com

ALI KALBALI

(416) 773-1850

(416) 312-2227

support@niknetworks.com

Andreas Meer

Fine Art Photography

Photo Art
Web Design

Frankfurt am Main
Germany

www.photoart-meer.com

eMail: info@photoart-meer.com

Fax: 00496969713836

- professzionális minőség magyar,
német, angol, román nyelven
- szolid árak

ENJOY A FRESH START

ÉLJÜNK GONDMENTESEN

Mintz & Partners Limited

Trustee in Bankruptcy

5 STEPS TOWARDS FINANCIAL STABILITY

1. Confront The Problem
2. Assess Your Situation
3. Consider Your Options
4. Take The Appropriate Action
5. Rebuild Your Credit Rating

OUR TEAM PROVIDES:

- A Respectful Approach
- Services in Many Languages
- Flexible Appointment Times

OUR OFFICES

- 1 Concorde Gate, Suite 200, Head Office
(Don Mills at Eglinton East)
- 300 John Street (at Bayview) Suite 300,
Thornhill
- 2424 Bloor St. W., 2nd Floor
Bloor West Village (at the Jane Subway)

Call Kate Turoczi for a Free Initial Consultation
416-644-4393; www.mintzbankruptcy.com
kate_turoczi@mintzca.com

5 LÉPÉS PÉNZÜGYI BIZTONSÁGUNKHOZ

1. Ismerjük fel a problémákat
2. Becsüljük fel a helyzetünket
3. Gondoljuk át a lehetőségeket
4. Intézkedjünk
5. Váljunk újra hitelképesé

CÉGÜNK AJÁNLATA

- Udvarias, megértő kiszolgálás
- Több nyelven beszélünk
- Rugalmas ügyfélfogadási időpont

IRODÁINK

- 1 Concorde Gate, Suite 200, Head Office
(Don Mills at Eglinton East)
- 300 John Street (at Bayview) Suite 300,
Thornhill
- 2424 Bloor St. W., 2nd Floor
Bloor West Village (at the Jane Subway)

Díjmentes tanácsadásért hívjuk Turóczi Katalint
416-644-4393; www.mintzbankruptcy.com
kate_turoczi@mintzca.com

Magyar szívvvel, kanadai fogorvosi tudással...

DR. DENCS KATALIN FOGORVOS
DENTAL SURGEON, TORONTO

TEL: 416-222-7979

- ➔ Fehér porcelán koronák, hidak, fogfehérítés
- ➔ Fogszabályozás felnőtteknek, gyerekeknek
- ➔ Tömések, gyökérkezelések, szájszészet
- ➔ Kanadai megelőző rendszeres fogtisztítások
- ➔ Visszatérő fejfájások, nyaki fájdalmak és alvási zavarok kezelése, amelyek fogászati eredetűek

- 280. Sheppard Ave. East #213
- Yonge St. és a Bayview Ave. között félúton
- Ingyenes felszíni és földalatti parkolóhelyek

